

WALPO

1/10

ΦΟΛΙΤΙΚΑΝ ΤΥΤΚΙΜΥΚΣΕΝ ΚΛΥΒΙ ΡΥ

HALUATKO ANSAITA RAHAA OPISKELUJESI OHELLA?

LIITY LEGIOONAAN!

Kysy lisätietoja.

TOIMISTO. TALOUS. PALVELU. IT. VARASTO. TEOLLISUUS. > WWW.LEGIOONA.COM

LEGIOONA

JATKUVAA SATUNNAISEEN TARPEESEEN.

LEGIOONA OY, Rehtorinpellonkatu 4 B, 20500 Turku,

Puh. (02) 2333 378 Fax (02) 2337 303

Sidotaan
nopeasti ja edullisesti

Pro gradut ym. päättötyöt

Kopiopalvelu!

Pahvivalmiste

Hämeentie 24, 20540 Turku
02-232 8879

Ma - Pe klo 8.00 – 15.30

TUNTURI – CRESCENT – MERIDA – BIANCHI – GT

Myynti:
It. Pitkäkatu 38-40
20700 TURKU
(02) 232 8432 (+fax)

Huolto/Myynti:
It. Pitkäkatu 34
(02) 232 8422

www.raispo.fi

palveleva pyöräkauppa

Päätoimittaja

Sebastian Koskinen
(snhkos@utu.fi)

Toimittajat

Matti Niskanen
Niki Sopanen
Sampo Peltola
Ville Okkonen
Piritta Jokelainen
Joni Kajander
Olli Hakala
Miika Sjöman
Kai Isoviita
Sampo Peltola
Tatu Virta
Denis Kacar
Lauri Miikkulainen

Kuvaajat

Sebastian Koskinen
Olli Hakala
Miika Sjöman
Niki Sopanen
Muut

Kannen kuva

Sebastian Koskinen

Taitto

Sebastian Koskinen

Ilmoitusmyynti

Eero Jalava
(eerjal@utu.fi)
Johannes Elmnäinen
(jteln@utu.fi)

Julkaisija

Turun yliopiston Politiikan tutkimuksen
klubi ry (P-klubi)
Rehtoripellonkatu 4A, 2. kerros
20500 Turku
www.p-klubi.fi

Levikki

150

Painopaikka

Uniprint Turku

4 Pääkirjoitus

Sebastian Koskinen

5 Puheenjohtajan palsta

Joni Kajander

6 Bellum mea contra omnes

Niki Sopanen

8 Viikset ja valta: suppea analyysi

Sebastian Koskinen

9 Ne kuuluisat viimeiset sanat

Lauri Miikkulainen

10 Rauhanturvaajana Tšadissa

Matti Niskanen

12 Walpon suvereeni energiajuomatesti

Sebastian Koskinen, Sampo Peltola, Joni Kajander

16 Jalmari Jaakkolan Suomen idänkysymys ja Itä-Karjalan lumo

Ville Okkonen

18 Kirjan uusi elämä

Olli Hakala

20 Esittelyssä valtio-opin uusi professori Henri Vogt

Piritta Jokelainen

22 Vaihtopenkki Maastrichtissa

Miika Sjöman

24 P-klubin hallitus 2010 esittäytyy

Sebastian Koskinen

28 Historian suurmiehiä: Tony Halme

Kai Isoviita

30 Kuka muistaa vielä ysärin?

Sampo Peltola

34 Kuka valvoo ja miksi?

Tatu Virta

37 Miksi Jumala ei heitä noppaa

Denis Kacar

Jotain vanhaa, jotain uutta

En tiedä mistä aloittaisin. Olisi varmaan kohteliasta kiittää ensin koko P-klubia tästä mahdollisuudesta, mahdollisuudesta kirjoittaa ja kannustaa muita kirjoittamaan. Kirjoittaminen ja lukeminen palautuvat molemmat lopulta dialogiin, jota käymme jatkuvasti ympäristömme kanssa monella eri tasolla. Kun luet kirjaa, et ole subjekti joka tarkastelee objektia. Olet subjekti joka keskustelee kenties jo kuolleen taikka ehkä elossa olevan mutta kaukaisen kirjailijan, toisen subjektin, kanssa. Kun kirjoitat, käyt lukuisten sisäisten äänien kanssa keskustelua – aivan kuten ajattellessasi.

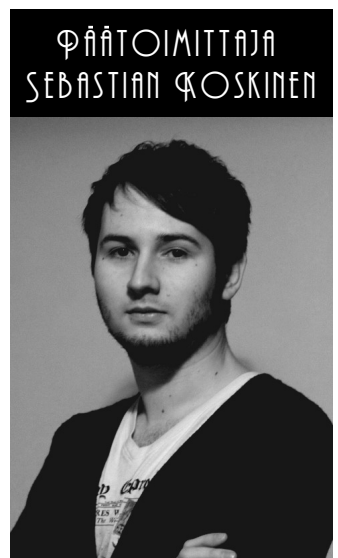
Lukeminen ja kirjoittaminen ovat siis keskustelua ja keskustelu tavalla tai toisella on eräs suurimmista asioista, joita ihmiskunta on koskaan oppinut. Koko maailma puhuu, jokainen elollinen omalla äänellään, mutta ihminen on vienyt kommunikoinnin taidon huippuunsa. Olemme ääni ilmassa, meressä ja kaukaisissa avaruuden kolkissa. Äänemme kantautuu läpi pilvien toiselle mantereelle, hetkessä. Se on saavutus, joka olisi varmasti kannustanut 1800-luvun lopulla Atlantinvälisen lennätinverkon huononnisia rakentajia.

Kommunikoinnissa olemme mestareita. Tosin mestareita, jotka omalla alallaan epäonnistuvat päivittäin. Eräs onnellisen elämän perusedellytys onkin kyky välittää, vastaanottaa ja tulkita. Meillä kaikilla on siihen puitteet, mutta mikään ei tapahdu itsestään. Siksi kannustan lukijoita keskustelemaan ja päätoimittajan iloksi jatkossakin kirjoittamaan; autatte itseänne ja minua!

Aloittaminen on aina hankalaa, mutta kerran aloitetun liikkeen ylläpitäminen käy vaivattomasti, jos sitä vaalitaan. 35 vuotta sitten minulle nimettömät ja tuntemattomat henkilöt antoivat P-klubille sen kasvot. Nuo kasvot olivat aluksi kirveellä veistetyt, mutta ajan myötä niihin ilmesivät tunnusomaiset piirteet. Toivon, että P-klubia kannattelevan liikkeen vauhti ja voima ovat kasvaneet noista ajoista ja että suunta on kohti horisonttia – ja sen ohi.

Jatkuvan ja taustalla etenevän suuren liikkeen ohella käymme läpi inkrementaalisia prosesseja. Ihmiskunta saapui hieman epävarmasti ja tapansa mukaan raajapuolena 2000-luvun toiselle vuosikymmenelle. P-klubin uusi hallitus pieksi traditionaalisessa kossuviestissä edeltäjänsä mennen tullen. Walpo sai yhdestä ainoasta ehdokkaasta itselleen uuden päätoimittajan. Ennusmerkit ovat melko hyvät, ja oma luottamukseni istuvaan hallitukseen on kestävällä pohjalla. Toinen toistaan mukavampia henkilöitä, jotka suhtautuvat tekemisiinsä ylpeästi ja vastuuntuntoisesti. Siis: nihil novum sub sole.

Walpon ensimmäinen numero on ennen kaikkea seuraavien numeroiden prototyyppi, tekijänsä leikkikenttä ja toivottavasti hyvässä mielessä. Lehdessä ei ole varsinaista teemaa, enkä jatkossakaan aio ilman painavia syitä rakentaa lehteä teeman ympärille. Yksi tai kaksi häilyvästi samansisältöistä juttua eivät ole vielä syy saada teemanumeron nimikettä. Oli teemaa tai ei, en usko, että kenelläkään on tarpeeksi painavia syitä jättää kirjoittamatta, sillä sana on vapaa ja jokaisella on varmasti jotain sanottavaa. Kiitoksia teille, jotka olitte ja olette Walpon sytytysneste.

Yksi yliopisto, yksi laitos ja yksi klubi - 35. toimintavuoden alku

Yliopiston hallintouudistus, joka astui voimaan yhteiskuntatieteellisessä tiedekunnassa syyslukukaudella 1975, toi mukanaan kolmikantamallin. Mallin, joka uuden Turun yliopiston myötä on muuttamassa muotoaan. Opiskelijat, P-klubi mukaan lukien, boikotoivat TYYn johdolla kolmikantauudistusta 70-luvulla – viime syksynä P-klubi marssi Kritiikin rinnalla puolustaen laitosneuvostoja.

Kummankin uudistuksen yhteydessä heräsi huoli opiskelijoiden äänen kuulumisesta ja sen kuuntelemisesta. Aina ei tarvitse saada omaa agendaansa läpi, jotta päätöksiin voi vaikuttaa. Vaikka uudistukset eivät pysähtyneet opiskelijoiden voimin, ne kuitenkin kehittyivät opiskelijoiden vaikutuksesta. Kunhan on aktiivinen, voi vaikuttaa. Tulevissa uudistuksissa uskon p-klubilaisten aktiivisuuden ja koulutuspoliittisen vaikuttamisen tuottavan hyviä tuloksia.

Laitos vai järjestö, kumpi oli ensin? Samaisena syksynä 1975 uudistettiin myös laitosrakennetta. Oppiaineemme siirtyivät Poliitiikan tutkimuksen ja sosiologian laitoksen huomaan. Laitoksen ainejärjestöistä kahden yhteistyö oli tullut siihen pisteeseen, ettei haluttu jatkaa erillään. Näin 12.11.1975 perustettiin Poliitiikan tutkimuksen klubi. Vuonna 2010 tuo klubi täyttää 35 vuotta ja sen jäsenet, poliittisen historian ja valtio-opin opiskelijat, ovat saaneet vuoden alusta tieteellisen kodin vastasyntyneestä Poliitiikan tutkimuksen laitoksesta.

Klubilaiset, haluan näiden poimintojen kautta kehottaa teitä tutustumaan järjestömme vaiheikkaaseen historiaan, tähän teille avautuu erinomainen tilaisuus tänä vuonna. Kevään aikana koottava juhlaulkaisu toimi tietopakettina viime vuosiin ja kauemminkin, ja alumnitoiminta, joka kiihtyi viime juhluvuoden aikana Ylähuoneen toiminnan päästyä vauhtiin, tarjoaa teille arvokkaita kokemuksia ja suhteita tänäkin vuonna.

P-klubilaisilla on jälleen takanaan toiminnantäyteinen viime vuosi ja siinä jos jossain on perinnettä. Tähän perinteeseen ei ole tarkoitus tänäkään vuonna kajota.

Kevään jässyt ovat onnistuneesti takana ja ajatukset vierivät kohti laskiaista, alumnipäivää ja muita kevään kohohtia. Yhteistyötä muiden järjestöjen kanssa pyritään kirvoittamaan, mistä hyvä esimerkki on Kannunvalajien speksin saapuminen Turkuun.

Hallitus on viime viikkoina ottanut ensi askeleensa ja aloittanut kannuksiensa hankkimisen, vieläpä hyvää aktiivisuutta osoittaen. Kiitänkin teitä koko hallituksen puolesta meihin osoittamastanne luottamuksesta. Valitettavasti kiitos ei riitä, minulla on myös pyyntö. Älkää antako hallituksen tehdä hommaa yksin. 34 vuotta on mennyt, mutta yksi uupuu. Me, p-klubilaiset, olemme se vuosi – juhlavuosi!

Teksti ja kuva: Niki Sopanen

Bellum mea contra omnes

P-klubin kiintiöstadilaisen, Niki Sopasen, palsta on nimensä mukaisesti yhden miehen verbaalinen sodanjulistus kaikille ihmislähtöisille infantiilisuuksille.

Winston Churchill, Englannin pääministeri (1940-1945 ja 1951-1956), tokaisi aikoinaan lakonisesti, että »paras vasta-argumentti demokratiaa vastaan on viiden minuutin keskustelu keskivertoäänestäjän kanssa». Tämä tarkoittaa kärjistäen sitä, että järjestelmät jotka sallivat vapaan keskustelun, joutuvat kohtaamaan ja sulattamaan tollomankin yksityisajattelijan suollosia, mikä on omiaan heittämään epäilyksen varjon koko järjestelmän toimivuuden päälle.

2000-luvulla Winston Churchill olisi todennäköisesti uusiutunut kuulun toteamuksensa demokratiasta, tällä kertaa vietettyään viisi minuuttia Helsingin Sanomien internet-keskustelupalstalla. Ainakin allekirjoittaneelta valahtaisi hänenä sikari jos toinenkin näyttöpäätteelle jokaikinen kerta, kun eksyn tämän nimenomaisen ajatushautomon tuotoksia lukemaan.

HS.fi :n keskustelupalsta on laskeutunut menneinä vuosina todelliseksi rautaesiriipun näyttämöksi erottamaan kansan syviä rivejä toisistaan. Hiljaisena enemmistönä vaikuttava, substanssiin keskittyvä Helsingin Sanomien lukijakunnan osa tekee keskustelupalstalla tilaa äänekäälle ja poleemiselle joukolle joka-alan mutueksperttejä. Näiltä pirkkamensalaisilta löytyy jokaikiseen keskusteluun rautaisannos «mustatuntua» yhdistettynä hurmoshenkiseen poliittisten agendaan. Palstan keskusteluissa ei pärjää pitkälle vetoamalla analyttisen tai dialektisen päättelyn tuloksiin, vaan ne jotka huutavat kovimpaan ja pisimpään, jyräävät ennen pitkää. Lisäksi on muistutettava termodynamiikan toisesta pääsäännöstä; entropia eli epäjärjestys lisääntyy maailmankaikkeudessa. Jos-

sakin vaiheessa keskustelijat huomaavat keskustelelevansa jostakin aivan muusta kuin itse aiheesta ja he ovat siirtyneet henkilökohtaisiin solvauksiin. Oma henkilökohtainen suosikkipelipakansekoittaja on «ja sitten ovat nämä maahanmuuttajat» -kortti.

Toisaalta on sanottava keskustelijoiden puolustukseksi, että olen perverssi luonne ja huomaan toisinaan jopa viihtyvänä näiden makabeerien aivonleikkaajien bakannaaleissa. Poliittisen korrektiuden ja suomalaisille ominaisen «mitähän noi musta ajattelee» -varovaisuuden siirryttyä sivuun internetin anonyymiuden sen salliessa, voi elitistisinkin akateemikko tehdä tuttavuutta katharsiksenomaiseen knowledge by perkele -sessioon. Ja minkälainen sessio kyseessä onkaan! Kalifornian kuvernööri Arnold Schwarzeneggerin muinoista elokuvahahmoa lainaten : «You make it sound so kinky !» Aah, ai ilmastomuutos onkin humpuukkaa, sillä ilmasto on muuttunut aina! Aah, ai teologian ylioppilas pystyy uudelleenkirjoittamaan evoluutioteorian! Aah, ai vapaamuurarien ja siionistien salaliitto on talouskriisin takana! Kirjoittajien sanansäilässä maailma on selkeä kokonaisuus, jossa henkilö a saa aikaan reaktion b, joka aiheuttaa tilanteen c. Ei poikkeavuuksia eikä ristiriitoja saati akateemista saivartelua. Kaikki on niin ihanan simppeleä.

Ja sitten ovat nämä maahanmuuttajat.

Lisää pakinointia osoitteessa
<http://nikisopanen.blogspot.com/>

kokoomusnuoret

www.koktail.com

KIELIKUMPPANI

KIELIKOULUTUSTA,
KÄÄNNÖKSIÄ
JA KIELITUKEA

englanti, saksa, ranska

Yrityksille:

- yksityis- ja pienryhmäkoulutus
- käännöstyöt kaikilla kielillä
- tukipalvelut kansainvälistymisprojekteissa

Opiskelijoille:

- gradujen kielentarkistus
- työhaastattelupreppaus

KIELIKUMPPANI
Maaherrankatu 31
20200 Turku

Ota yhteyttä!
0400 744 863; 040 5262 365
www.kielikumppani.fi

**REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ**

Räventola
PROFFAN
KELLARI
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

Viikset ja valta: suppea analyysi

Teksti ja kuva: Sebastian Koskinen

Viikset eivät ole aivan niin yksiselitteinen asia kuin ensinäkemällä luulisi. Sanotaan, että hiukset ovat ihmisen kruunu. Monet ovat varmasti asiasta samaa mieltä, mutta totuus on, että kautta aikain viikset ovat olleet vallan, vaurauden ja aseman symboli. Pikainen visiitti kaupungilla tai yliopistolla paljastaa, että ylähuulta koristavat räkäjarrut ovat joko pahasti poissa muodista tai sitten 2000-luvun uroot eivät selvästikään tunne vallan muinaisen symbolin historiaa ja voimaa. Omaksi huvikseni ja muiden lukijoiden iloksi tarkennan huomioni tässä suppeassa analyysissä viikiin ja niihin liittyviin käsityksiin ja uskomuksiin.

Tiedetään, että jo neoliittisella kaudella ihmissuvun miespuoliset jäsenet pitivät kasvokarvoituksestaan huolta käyttämällä viiksien ajeluun teräviä kiviä. Näiltä ajoilta ei kuitenkaan ole säilynyt tietoa tästä pienestä kuriositeetista, joten on syytä suunnata katse kohti lähihistoriaa. Antiikin filosofit ja Lähi-idän uskontojen jäsenet suosivat jo tuhansia vuosia sitten kasvokarvoitusta, erityisesti partaa. Koska analyysi käsittelee vain viiksiä, en takerru Platonin partaan, vaan hypään antiikista suoraan 1800-luvulle, viiksien vuosisadalle.

1800-luku oli imperialismin, suurten sotaherrojen, kirjailijoiden, ajattelijoiden sekä kehityksen aikaa. 1800-luvun alkupuolelta Englannissa alkanut viktoriaaninen aika suosi muodissa tummia sävyjä, erityisesti mustaa. Tapakulttuuri oli vahvaa ja sukupuoliroolit olivat polarisoituneet äärimilleen. Teollistumisen ja uuden suunnan kasvoiksi muodostuivat aikalaiskuvastossa viiksekäs, mustaan kolmiosaiseen pukuun sonnustautunut eurooppalaismies.

Viktoriaaniselle miehelle viikset olivat kaikki kaikessa. Partaa sen sijaan ei hyvällä katsottu, ja uuden ajan miehelle sarjatuotantoonkin päätyneet partaterä tuotti aamuisin suurta helpotusta. Edistysellinen mies oli karvoistaankin pedantti; kasvojen tiheikkö koki macheten voiman, samoin kuin Afrikan viidakko tai kotipihan nurmikko.

1800-luvulla muhinut uusi Eurooppa koki verisen ja rasakan metamorfoosin 1900-luvun alkupuolella. Ensimmäisen ja toisen maailmansodan eurooppalaisarmeijat koostuivat lyhyttukkaisista miehistä, sillä erilaiset tuholaiset levisivät likaisilla taistelulentillä helpommin pitkäkuontaloisten miesten keskuudessa. Toisaalta kyse oli myös puhtaasti käytännöstä ja ennen kaikkea kurista.

Siinä missä hiuksissa säästeltiin, viiksissä ei. Joissain armeijoissa viikset olivat arvomerkki siinä missä natsatkin. Sotilashierarkiassa alempiarvoiset eivät saaneet pitää samantilaista kasvokarvoitusta kuin korkeampiarvoiset upseerit. Itse asiassa Englannissa oli 1800-luvulta vuoteen 1916 jopa määräys, joka kielsi sotilaita ajelemasta viiksiään.

Tämä muinaisilta ajoilta lähtöisin oleva villitys ei tietenkään koskenut vain sotilaita. Muun muassa Karl Marx, Friedrich Nietzsche, Josef Stalin, Adolf Hitler, Otto von Bismarck, Salvador Dali ja lukuisat muut ajattelijat, diktaattorit ja taitelijat profiloituivat kalapuikkojen, salkunkahvojen ja syöksyhampaiden ylpeinä kantajina. Nietzsche luonnehti kohtaloaan muun muassa näillä sanoin:

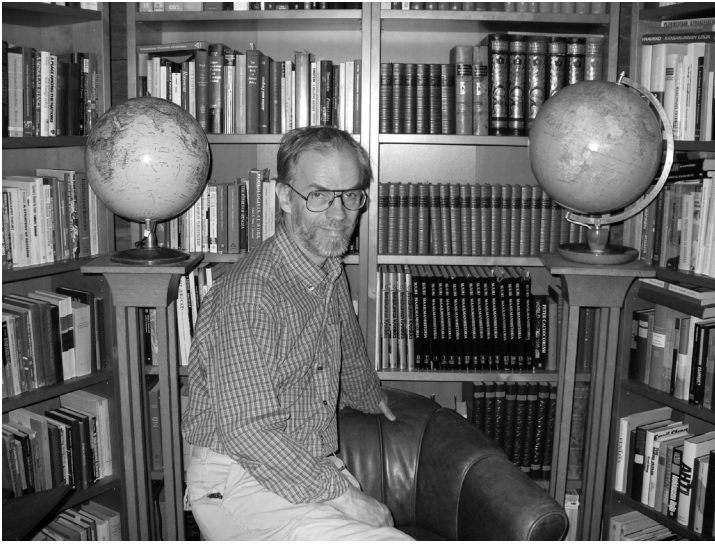
“Näin siis lempein ja järkevinkin ihminen voidaan, jos hänellä on isot viikset...nähdä ikään kuin pelkästään noiden isojen viiksiensä muodostaman lisukkeen kautta, toisin sanoen sotilaallisena tyyppinä, joka vihastuu helposti ja on toisinaan väkivaltainen – ja sellaisena häntä kohdellaan.”

Kuten sitaatista huomaa, korrelaation sotaisuuden ja viiksien välillä sai vahvistuksen myös suurelta ajattelijalta, joka piti loppuun asti kiinni tyylistään.

Sotaisuudesta kulkeekin oiva aasinsilta nykypäivään ja amisheina tunnettuihin kristittyihin, jotka elävät enimmäkseen Yhdysvaltain koillisosissa hyvin askeettisissa oloissa. Muutosta ja teknologiaa karttavat amishit pukeutuvat ikonisen perinteisiin vaatteisiin ja kasvattavat vahvan ja pitkän parran. Entä viikset? Useimmissa amish-yhteisöissä viikset ovat mustalla listalla ja syy on jo Nietzschenkin mainitsema yhteys sotaisuuteen ja sotakoneistoihin. Amishithan ovat tunnetusti pasifisteja, ja viikset viittaavat liian selvästi Euroopan veriseen lähihistoriaan ja sotilaskulttiin.

Koska ihminen toimii aina merkitysten pohjalta ja merkityksiä etsien, myös viikset ovat aina tietoinen *statement*. Se, mitä merkityksiä yksilöt ja yhteisöt karvoitukselle antavat, onkin sitten asia erikseen. Esimerkiksi The Killersin Brandon Flowers sai brittiläiseltä musiikkitaloilta, NME:ltä, vuosia takaperin viiksiensä takia kovaa kyytiä ja loanheittoa. Empiirisen taustatutkimukseni ja keskustelujen perusteella voin lisäksi todeta, että monet yhdistävät viikiin erikoisia seksuaalisuuspiirteitä. Lopulta: viiksillä tai ilman, hyvät miehet, tuntekaa historianne.

Ne kuuluisat viimeiset sanat

Teksti: **Lauri Miikkulainen**

Kuva: **Harto Hakovirta**

Eräs aikakausi saapui päätökseensä, kun pitkäaikainen valtio-opin professori Harto Hakovirta jäi vuoden alussa eläkkeelle. Rungas määrä opiskelijoita sekä uuden politiikan tutkimuksen laitoksen henkilökuntaa niin valtio-opin kuin poliittisenkin historian oppiaineista kerääntyä kuuntelemaan professori Hakovirran jäähyväisluentoa aiheesta ”Onko politiikan tutkimuksella yhteistä tulevaisuutta?”.

Valtio-opin, kansainvälisen politiikan ja poliittisen historian yhteinen tulevaisuus on erityisen kiinnostava aihe juuri nyt, kaikkien näiden oppiaineiden yhdistyttyä yhdeksi laitokseksi. Vaikka luennon otsikko olisi mahdollistanut suurenkin draaman, lähestyi Hakovirta aihetta rauhallisesti, kunkin oppiaineen paradigmoista käsin.

Hakovirran mielestä rauhalliselle yhteiselolle eri tieteenalojen kesken on olennaista, että nämä tieteenalat omaavat keskenään samankaltaiset paradigmat. Yleisesti voidaan sanoa, että tutkijoilla jotka omaavat samanlaisen tieteellisen maailmankuvan, on yhteinen paradigma. Täysin identtisiä paradigmojen ei kuitenkaan tarvitse olla. Hakovirran mukaan paras mahdollinen tilanne saavutetaan, jos oppiaineet kykenevät keskenään hedelmälliseen vuoropuheluun, mutta säilyttävät silti edelleen oman yksilöllisen identiteettinsä.

Nykytilanteessa valtio-opin, kansainvälisen politiikan ja poliittisen historian paradigmat eivät todellakaan ole identtiset. Valtio-opin paradigmat sijaitsevat Hakovirran mukaan ennen kaikkea erilaisten suurteorioiden, kuten behavioralismin ja historiallisen institutionalismin tasolla eivätkä ole erityisen selkeitä tai vakaita. Kansainvälisen politiikan paradigmoista vakautta ja selkeyttä taas löytyy. Monien paradigmaattisten näkökulmien joukosta esimerkeiksi voidaan nostaa vaikkapa realismi, liberalismi ja konstruktivismi.

Poliittisen historian tutkijat eivät puolestaan haluaisi edes tunnustaa mitään varsinaisia paradigmoja omaavansa, vaan sanovat, että historian tutkimuksen ainoa paradigma on pyrkimys totuuteen alkuperäislähteitä kriittisesti tarkastelemalla. Hakovirran mielestä erilaiset ”historiantutkimuksen koulukunnat muodostavat kuitenkin erilaisia paradigmaattisia rakenteita”.

Hakovirran mielestä nämä näennäiset erot paradigmoissa eivät kuitenkaan lopulta ole järin suuria. Kaikilla kolmella oppiaineella on hänen mukaansa yhteinen fundamentaalinen ulottuvuus, vastakkainasettelu realismiin ja idealismiin välillä. Jotta todellinen yhteinen sävel löytyisi, tulisi valtio-oppi saada nostamaan paradigmansa ylemmäs, suurteorioista poliittisen filosofian tasolle, ja poliittinen historia ylipäätään omaksuma paradigmaattinen ajattelu. Viimeiseen asti kansainvälisen politiikan tutkijana professori Hakovirta näki, että hänen omassa oppialaassaan tarvittava muutos on näistä kaikista pienin.

Kaiken kaikkiaan Hakovirta päätyi pitämään politiikan tutkimuksen yhteistä tulevaisuutta valoisana. Tällä hetkellä jossain määrin eriävät paradigmat eivät estä yhteiseloja, ja yhteisten paradigmojen löytyminen voi olla hyvinkin lähellä. Tällaisia optimistisiä sanoja on mukava kuulla vanhemman valtio-opin tutkijan suusta.

Jäähyväisluennon päätteeksi tiedekunnan henkilökunnan ja P-klubin edustajat kukittivat professorin, ja toivottivat tälle erinomaisia eläkepäiviä.

Kirjoittaja on valtio-opin opiskelija, joka ei tiedä opiskelisisiko poliittisten järjestelmien vai kansainvälisten suhteiden linjalla, ja on tästä eteenpäin päättänyt syyttää päättämättömyydestään paradigmatistiriitoja.

Rauhanturvaajana Tšadissa

Teksti ja kuvat: **Matti Niskanen**

Rauhanturvaajana työskentelevä Matti Niskanen esittelee työtoimenkuvaansa ja arkeaan Tšadissa. Komennukselta Niskanen kotiutuu P-klubin pariin maaliskuussa.

Tšad

Tšad on sisämaavaltio Keski-Afrikassa rajanaapureinaan pohjoisessa Libya, idässä Sudan, etelässä Keski-Afrikan tasavalta, lounaassa Kamerun ja Nigeria sekä Niger lännessä. Tšadia on hallinnut vuodesta 1990 Idriss Deby, joka kaappasi vallan "Afrikan Pinochetiksi" kutsutulta Hissene Habrenelta. Toisin kuin julmuudesta tunnettu edeltäjänsä, Deby sallii poliittiset puolueet ja hänet on valittu uuden perustuslain hyväksymisen jälkeen presidentiksi kaksi kertaa. Vuonna 2005 perustuslaista poistettiin kansanäänestyksellä kausirajoitukset ja Déby valittiin uudelleen 2006. Debyn hallinto on joutunut useita kertoja Sudanista tulleiden kapinallisten hyökkäyksen kohteeksi, viimeksi 2008 tammikuussa, jolloin kapinalliset olivat edenneet 1000 kilometriä Sudanin rajalta länsi-Tšadiin maan pääkaupunkiin N'Djamenaan asti. Kapinallisten hyökkäys kuivui kuitenkin kokoon, ja Tšadin hallitus neuvotteli Libyan välityksellä tulitauon.

Suomen kriisinhallintajoukot Tšadissa (SKJT)

Suomi osallistui v. 2007 EU:n sotilaalliseen kriisinhallintaooperaatioon Tšadissa ja Keski-Afrikan tasavallassa (EUFOR), joka toimi YK:n kehiksessä. Operaation tarkoituksena oli edesauttaa Darfurin kriisin ratkaisemisessa. Vuoden 2009 alussa EUFOR siirrettiin YK:n MINURCAT- operaation alaisuuteen. Tehtävät pysyivät samana. Tavoitteena on parantaa turvallisuustilannetta ja edistää pakolaisten paluuta, humanitaarista toimintaa, sekä jälleenrakennusta. Suomalaisten kokonaisvahvuus on tällä hetkellä 78 rauhanturvaajaa, heistä suurin osa palvelee irlantilais-suomalaisessa pataljoonassa eteläisellä sektorilla. Eteläinen sektori on pinta-alaltaan noin Espanjan kokoinen ja alueella on

noin 70 000 pakolaista, jotka ovat maan sisäisiä - ja Darfurin väkivaltaisuuksia paenneita pakolaisia. Sektorin keskuksena toimii Goz Beidan kaupunki, jossa on 20:nen avustusjärjestön toimipisteet. Irlantilais-suomalainen pataljoona on sijoitettuna muutaman kilometrin päähän kaupungista.

Ensimmäistä kertaa Afrikassa...

Saavuimme eteläisellä sektorilla sijaitsevaan leiriimme "Camp Ciaraan" 12.11.2009. Takana oli edellisen päivän 8 tunnin lento Suomesta Tšadin pääkaupunkiin N'Djamenaan ja sieltä 800 kilometrin lento itään, lähelle Tšadin ja Sudanin rajaa. Rotaation vaihto sujui kuin elokuvissa - nopeat morjestelut, vanha porukka lentokoneeseen ja meidät uudet "kalpeanaamat" kyyditettiin kuorma-autolla leiriin.

... ensitutustumisen jälkeen

Uusi vuosi 2010 vaihtui vaunun kannella normaalin partio tehtävän puitteissa samaan aikaan, kun ystävät Suomessa juhlivat sitä riehakkaasti. Nyt on tullut oltua täällä kaksi kuukautta ja jokaiselle ovat erilaiset tehtävät tulleet tutuksi, sekä rutinoituneet. Siltikin Afrikka pystyy vielä yllättämään ja olen todella pitänyt ajastani täällä. Kuumuuteen tottui yllättävän nopeasti ja nykyään puolen päivän kuumimmat hetket maks. +48 varjossa) kuitataan tokaisella: "ajattelin että oli lämmin, kun piti heittää poolo pois päältä. Lisäksi aamulla klo 04.00 leirin ulkopuolella ulvovat aasit eivät enää herätä, niin kuin ensimmäisinä aamuina.

Elinolosuhteet

Suomalaiset rauhanturvaajat ovat majoittuneet Suomesta tuotuihin teltoihin, joissa jokaisessa asuu 8-9 henkilöä. Jokaiselle on teltassa varattuna oma "kөрmy" eli telttakuvio, joka on kooltaan noin puolet opiskelijan itsemurhayksistöstä. Kөрmystä löytyy kaikki tarpeellinen; kenttävuode, kaappi ja pöytä. Lisäksi jokainen on voinut rakentaa itselleen hyllyjä ja yöpöytiä ylimääräisistä laudoista. Itse tein "tekijänsä näköisen" kenkätelineen. Pienen vaivannöön jälkeen kөрmystä saa todella viihtyisän paikan. Leirisämme on todella hyvät vapaa-ajan viettomahdollisuudet: Sali on vapaassa käytössä, lisäksi voi lenkkeillä, tehtävistään riippuen kaksi tuntia päivässä. Lisäksi meillä suomalaisilla on oma pieni elokuvateatterimme, kaksi saunaa, playstationeja ja lentopallokenttä, joka on rakennettu varastokonttien keskellä olevalle aukiolle.

Omat tehtävät

Täällä viikonpäivillä ei ole merkitystä vaan viikko-ohjelmilla. Viikon työt jaetaan irlantilaisten ja suomalaisten kesken; osa suorittaa partiointia läheisessä Goz Beidassa (asukkaita 50 000 + pakolaiset) ja käyvät läpi läheiset pakolaisleirit ja avustusjärjestöjen tukikohdat. Alueella toimii rikollisjärjestöjä, jotka pyrkivät häiritsemään avustuskuljetuksia ja tämän estämiseksi teemme saattotehtäviä ja kaukopartioita. Eri humanitaariset järjestöt ottavat mielellään saattueelleen suojan ihan vain senkin vuoksi, että ajoneuvon rikkoontuessa tai jäädessä jumiin on apu lähellä.

Ensimmäinen kaukopartioyö savannilla pelkästään moskiitoverkkoteltan alla jäi pysyvästi mieleen: tähdet näkyivät todella selvästi eikä teltan vieressä kuoppaa kaivava jokin elukka enää häirinnyt muutaman minuutin jälkeen. Aamulla herätessäni ensimmäinen näky oli kukkulat, joiden takaa nousi aurinko valmiina porottamaan koko päivän. Ajoneuvo- ja jalkapartiot alueella ovat todella mukavia. Ihmiset ovat todella iloisia nähdessään rauhanturvaajia omissa kylissään ja välillä tuntee itsensä julkkikseksi, kun kokoajan saa olla vastaamassa ihmiset tervehdyksiin. Lisäksi työtehtäviin kuuluu kaikille rauhanturvaajille tuttu "pykälässä" olo eli campin vartiointi. Yksi vartiointivuoro kestää 24 tuntia, joka on jaettu vartiovuorossa olevien ryhmien kesken. Kun on vartiokopissa yksin 2 - 4 tuntia seuranaan vain sisiliskot ja silloin tällöin rätisevä radio ehtii miettimään elämän suurimpia kysymyksiä moneen kertaan.

Suurimmat haasteet tehtävien pyörittämisessä aiheuttaa ympäristö: lämpötila nousee päivittäin yli + 40 asteen, jolloin normaali jalkapartio taisteluvälineissä saa hien lentämään ja päivässä voi veden tarve olla 12 litraa, riippuen henkilöstä. Ajoneuvoilla liikkuessakin hiekkapölyä on todella paljon ja sitä on kirjaimellisesti joka paikassa. Lisäksi tiestön huono kunto tai sen puute tekee liikkumi-

sesta hidasta. Täällä vaihtui loka-marraskuussa sadekausi kuivaan kauteen, jolloin sateiden muovaamat tiet kuivuvat todella kuoppaisiksi hiekkateiksi. Hiekkapöly, kuopat ja kuivuneet joenuomat eli wadit aiheuttavat sen, että 40 kilometrin matkaan voi ajoneuvoilla mennä aikaa kahdesta kolmeen tuntia.

YK- nykyaikaisissa konflikteissa

Täällä ollessaan on saanut selvän kuvan siitä, miten monisäikeinen on YK:n organisaatio ja siinä työskentelevät ihmiset. Täällä työskentelee ihmisiä mm. Ymenistä, Egyptistä, Bangladeshista, Suomesta, Ruotsista ja Irlannista. Tästä on hyötyä toimiessa itse vieraassa ympäristössä: Afrikkalainen YK-työntekijä ymmärtää parhaiten Darfuriesta paenneen tai Tšadin sisäisen pakolaisen ahdinkoa ja tarpeita. Toisaalta ongelmia saavat aikaan useat erilaiset toimintatavat, jotka täytyisi saada integroitua. YK on iso, byrokraattinen organisaatio, joka tarkoittaa hyvää, mutta muutokset ja reagointi alati muuttuvaan ympäristöön on hitaita.

Lopuksi haluan lähettää terveiset kaikille P-klubilaisille! Maaliskuun puoleksavälissä lähtee lento takaisin Suomeen ja tulen taas rellestämään klubin tapahtumiin vieläkin suuremmalla innolla sillä leirimme täällä on alkoholivapaa – toisin kuin rakas klubimme!

Walpon suvereeni energiajuomatesti

Teksti: Sebastian Koskinen, Sampo Peltola ja Joni Kajander

Kuvat: Sebastian Koskinen

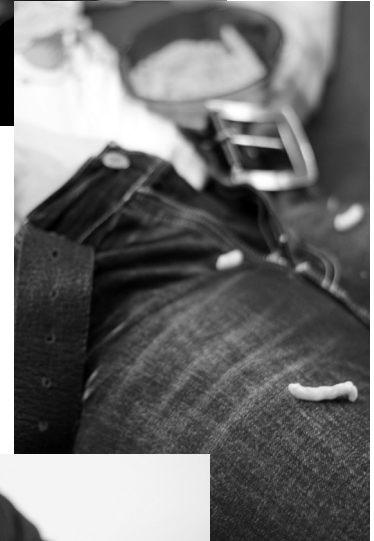
Mitä, miten ja miksi kannattaa juoda, kun edessä on luku-urakka, tiukka pelirupeama tai kalsaripäivät kotona? Walpon eksentrisen raati otti asiasta selvää ja kirjoitti asiantuntevan ja kriittisen vertailun, joka ei jätä arvailulle varaa.

Kello on hieman yli yksitoista ja on lauantai. Hion käsillänne olevan jutun pohjapiirrustusten viimeisiä rosoisia reunoja tasaisimmiksi. Katson kelloa, otan puhelimen käteeni ja soitan puheenjohtaja Kajanderille. Puhelimeen vastaa väsynyt mutta päämäärätietoinen ääni. Hyvin nopeasti käy ilmi, että puheenjohtajan perjantain ja lauantain välinen yöllinen riento on päätynyt P-klubin kotoisalle toimistolle. Käy ilmi, että herra puheenjohtaja myöhästyy testistämme muutaman minuutin tai tunnin verran. Arvio tunneista osuu lähemmäksi.

Valitsen matkapuhelimestani Sampo Peltolan numeron ja soitan. Sampo on jo päivän paremmalla puolella ja taiteilee todennäköisesti penne-pastaa voin, kirsikkomaattien, muskottipähkinän ja pecorinin kera. Sampokin myöhästyy, tosin ruokailusyistä. Sanon, että asia on ok, koska Jonikin on myöhässä. Pyörin olohuoneessa ympyrää ja odotan tovin. Sampo saapuu paikalle, ja enempää viivyttelemättä matkaamme kohti Valintataloa. Korin pohjan täyttävät energiajuomat, suklaalevy, juustonakut ja salmiakkipussi. Noin 21 eurolla saamme kahdeksan kandidaattia P-klubin suureen energiajuomatestiin, unohattamatta rasvaisia ja makeita suupaloja.

Takaisin kotona asetamme päivän saaliin pöydälle ja otamme valokuvia. Hetken päästä Joni Kajander saapuu kotireissun kautta freesinä ja skarpina paikalle. Keräämme läpi testitilanteen rakenteen ja sen enempää mutkittelematta käymme käsiksi ambrosiaan; energiajuomiin, noihin pelaajien, opiskelijoiden ja joutilaiden päivittäisiin pelastajiin. Ennen varsinaista testiä koemme lieviä kauhun väristyksiä, kun Kajander nostaa repustaan tölkin aitoa venäläistä Jaguaria, 9-prosenttista terästettyä energiajuomaa, jonka suorapuheinen ulkoasu lupaa kovaa kyytiä.

Testattavana raadilla on yhteensä 8+1 energiajuomaa, joista puolet ovat reservaa, vanhaa ja testattua tavaraa, ja puolet uusia tulokkaita. Testijuomat ovat: ED, Red Bull, Teho, Battery Coffeed, Monster Ripper, Pure Rush, Powerking Cranberry, Lamborghini ja Jaguar.

Hyvä tietää

Energiajuomat arvosteltiin tuoksun, värin ja maun osalta. Lisäksi raati otti selvää mihin kategoriaan juoma kuuluu (opiskelu, pelaaminen tai löysäily) ja minkä suupalan kanssa se sopii parhaiten (juustonaksut, tumma suklaa ja salmiakki). Lopulta jokaiselle juomalle jaettiin pisteet, tässä tapauksessa sirpiti ja vasarat. Sirpiti kuvavaat juoman makumaailmaa ja mehukkuutta. Vasarat kertovat kuinka vahvaa juoma on, toisin sanoen potkiiko juoma energiajuomalle ominaisella tavalla kehoa ja sielua vai ei. Siis: mitä enemmän sirpejä, sitä enemmän makua. Mitä enemmän vasaroita, sen "aidompaa" ja haastavampaa juoma on. Kokeet suoritettiin muiden kuin Kajanderin osalta selvässä olo- ja tietoisuuden tilassa. Maistelu toteutettiin aivoriihimäisesti pöydän äärellä ja connoisseurien huomiot kirjoitti ylös kirjuri (Solveig). Rohkeat maistajat altistivat kehonsa ja sielunsa kolmelle litralle energiajuomaa, mikä ylittää päivittäissuosituksia moninkertaisesti. Sonnimainen fysiikka ja raudanluja mutta tynni mieli avittivat testiryhmän kunniaakkaasti loppuun saakka.

Pure Rush

Tuoksu

Joni: synteettinen mutta kuitenkin lähellä luontoa
Sampo: hedelmäisen trooppinen
Sebastian: terveellisen trooppinen

Väri: ananasmeheun värinen

Maku

Joni: mehuinen, kaipaa puraisua/potkua
Sampo: vienon kastroitu maku, ylimakea
Sebastian: puuttuu energiajuomalle tyypillinen ominaismaku

Kategoria: - (väliinputoaja)

Erityismaininta: sopii suklaan kanssa

Monster Ripper

Tuoksu

Joni: epämiellyttävä mutta toisaalta ei, koska tuo kuitenkin lapsuudenhetkiä mieleen
Sampo: pistävän marsipaaninen
Sebastian: lapsellisen purkkamainen

Väri: visvainen urea

Maku

Joni: juotava, kaipaa luonnetta
Sampo: ylimakea, liikaa makuperhoja stimuloiva
Sebastian: hyvin amerikkalainen

Kategoria: kevyt pelaaminen

Erityismaininta: sopii suklaan ja salmiakin kanssa

Tonino Lamborghini

Tuoksu

Joni: päälleikäyvä voimakas
Sampo: äärimmäisen voimakas, pistävä energiajuoman haju, imelän konservatiivinen, etiketti heijastaa tuoksua
Sebastian: haju vie takaisin klassisen Lipovitanin juurille, myskinen

Väri: omenamehu, sima, likainen lamborghini

Maku

Joni: ihan hyvä maku, haju lupasi parempaa, ei vastaa brändiä, "ei pidä lupaustaan; kuin iltalialainen poikaystävä"
Sampo: haju ei vastaa makua, yllättävä, salakavalan lipevä
Sebastian: vitamiiniporettabletit tulevat mieleen, maistuu Acerola-tableteilta, hajun ja maun korrelaatio olematon, jälkimaku jää kummittelemaan kielelle

Kategoria: löysäily

Erityismaininta: sopii salmiakin kanssa

Powerking Cranberry

Tuoksu

Joni: heikko, ei kehuja, tuoksun puuttuminen voidaan katsoa myös positiiviseksi
Sampo: soveltuu joukkojuomiseen, halpuus tuoksua
Sebastian: vähäinen, tuoksua paskamaisen halvalle mehulle, mitäänsanomaton

Väri: karpalomeheun värinen, hiukan verestävä

Maku

Joni: diureettijuoma tulee mieleen, alkuhapokkuus iskee, juoma hillitty joka tavalla
Sampo: mitäänsanomattoman hapokas, karpalomaku maistuu hetken ja latistuu hetkessä, jälkimakua ei ollenkaan, maistuu lantringilta, viimeistelemätön maku
Sebastian: karpalomainen, ei muistuta energiajuomaa, kirvelee sopivasti, boolimainen, karpalomehua hiilihapolla

Kategoria: löysäily boolimaisen makunsa vuoksi

Erityismaininta: sopii sipsien kanssa

Battery Coffeed

Tuoksu

Joni: ei mikään pannusvirun sumpi vaan terävän tuore maku
Sampo: pirteä cappuccino, uhkuu energiaa, ei sekasotkuinen, harmoninen batteryn tuoksun kanssa
Sebastian: kahvipavun väri, taustalla batteryn tuoksu, tuoksua kahvikarkille

Väri: tsekkiläiset tummat oluet, Krusovice, elegantti musta mercedes

Maku

Joni: raskas, eroaa aikaisemmista batteryista, voisi mennä maun irstaudenkin takia mukillinen yöllä pelatessa
Sampo: maskuliininen, raskas-voimakas, hevi-munakas rock, turhan täyteläinen ehkä, maku liian moniulotteinen, jopa anarkinen, juo tuskaan, mutta ei illan alussa ensimmäisenä energiajuomana
Sebastian: irstas, kipurakka pistos, potkaisee kieleen, laantuu, ei voi juoda paljon, liian erikoinen, Batteryn ominaismaku menetetty, sopii muiden energiajuomien väliin juotavaksi, viimeinen oljenkorsi, suuri pettymys

Kategoria: hardcore-pelaaminen keskiyön jälkeen

Erityismaininta: ei käy minkään kanssa, beyond taste ("pidetään kahvi kahvina", "ei niin suuri floppi kuin odottaisi"-Joni)

Teho

Tuoksu

Joni: ei pääse pintaa syvemmälle, kulissimainen tuoksu
Sampo: yksiulotteinen, tulee mieleen teryleeni (eli työmiehen haalari)
Sebastian: sitrusmainen, yksiulotteinen

Väri: heleän kusinen, lamborghini, stydi virtsa

Maku

Joni: siinä on sitä mitä energiajuomasta kaipaa eli vääntöä, suuhun tulee tietty karvaus
Sampo: ei jälkimakua ollenkaan, potkunvahva alkumaku, energiajuomien karvalakkimalli
Sebastian: kaikkihan tämän tietää, ei kujeilua, tunnettu vahvasta alkumausta

Kategoria: opiskelu/pelaaminen, ei miljööstä riippuvainen, kun kaipaa raket-timaista nostetta, tällä saadaan tilanteet käyntiin

Erityismaininta: sopii salmiakin, erityisesti Sisu Hornan kanssa

ED

Tuoksu

Joni: ollut aterimet tiskivedessä jo jonkin aikaa
Sampo: tiskivesi, lime, AJAX/Fairy
Sebastian: EDille ominainen haju, hyvin edimäinen, limemäinen, tiskives-imäinen

Väri: neonkeltainen, näyttää hohtavan pimeässä, muistuttaa plutoniumia

Maku

Joni: sitrusmaisempi kuin muistin, tiettyä mehumaisuutta joissain määrin, mutta ei kuitenkaan selkeästi mehumainen, kuuluu klassisen energiajuoman kastiin, herättävä puraisu,
Sampo: ED on energiajuomien long drink, pitkä maun evoluutio, jopa kypsyy suussa, ei jyrkkää makua joka ensin tarttuu suuhun, mehumaisuus ensimmäinen impressio joka alkaa kehittymään, omaperäinen
Sebastian: selkeä ja rehellinen teollinen maku, jälkimaku vahva

Kategoria: jokapaikan höylä

Erityismaininta: Sebastian: salmiakki, Sampo: sopii kaiken kanssa, myös roskaruoan kanssa, Joni: toimii hieman kuin limppari

Red Bull

 (np. Depeche Mode - Personal Jesus)

Tuoksu

Joni: hillitty, ei kuitenkaan hajuton, energiajuomiin liittyvä tematiikka, ei aggressiivinen
Sampo: elegantti, klassillinen
Sebastian: samankaltainen lamborghiniin kanssa, perinteisen Lipovitanin tuoksua, takaisin juurille

Väri: energiajuoman värinen, muistuttaa omenamehua

Maku

Joni: loppuun asti hiottu, ei haeta erilaisuutta, perusasiaa loppuun asti, ei pysäyttävä maku,
Sampo: viimeisen päälle perinteinen, ytimekäs, ei hairahtelevia jälimakua, tasapainonen, ei ylimakea, turvallinen peruskivi, THE energiajuoma
Sebastian: selväpiirteinen, ollaan asian ytimessä

Kategoria: opiskelu, tissuttelujuoma

Erityismaininta: parhaiten salmiakin kanssa

Jaguar

 (np. Richard Wagner - Ride of the Valkyries)

Tuoksu

 (raakaa naurua)

Joni: haisee diapamkiljulle, haju häiritsee juomista, todella hämmentävä tuoksu
Sampo: haisee diapamkiljulle, tulee mieleen peräpuikot, kihomatolääke
Sebastian: etanolin haju täyttää ilman, haisee kiljulle ja Lidlin halvoille siidereille

Väri: sama kuin Dialectican D-viinissä

Maku

 (raakaa naurua lisää)

Joni: off the charts muihin verrattuna, viinan maku ansio, radioaktiivinen mansikkakilju, johon lisätty omia piristeitä, soveltuu monipäiväiseen do-kaamiseen (esim. vappuun)
Sampo: "mitä mä just maistoin?!?!", viina maistuu selkeästi, venäläinen mansikka lillunut viinassa, reaktorissa kypsytetty mansikkaviina, tuo kahden-laista nousua (alkoholin voimaa ja nörttimäistä nostoa), kihomatolääke
Sebastian: maku etanolimainen, Tšernobylin mansikka ja etanoli, diapam-kilju

Kategoria: Dimitrin diskohelvetti, P-klubin jatkot, tinttausmaratonit

Erityismaininta: suolakurkku ja sissijuusto

ei sirpejä, ei vasaroita. Geiger-asteikolla: hälyttävä säteilyvaara

Testissä ei ollut tarkoitus hakea varsinaista voittajaa, mutta jos ehdokkaista pitäisi yksi valita, olisi tuo valinta Red Bull. Punaisen härän maku henkii energiajuomanostalgiaa, voimaa ja henkevyttä. Maku on tasainen, muttei liian makea. Red Bull kuuluu energiajuomamarkkinoilla samaan kastiin kuin Trap-pisti-oluet kaljapiireissä; kyseessä on hintansa väärti, arvokas ja varma valinta. Raadin näkemys on luonnollisesti objektiivinen, joten jatkossa P-klubin jäsenet voivat vaikean valinnan äärellä konsultoida tätä arvostelua.

Vaihtoehtojen aika ei ole ohi

Sosialidemokraattien perusarvoihin ovat aina kuuluneet vapaus, tasa-arvo ja oikeudenmukaisuus. Tavoitteenamme on maailma, jossa kaikilla ihmisillä on mahdollisuus elää vapaata elämää. Jokaisella ihmisellä on oltava oikeus tehdä työtä, asua, rakastaa, perustaa perhe ja opiskella riippumatta taloudellisesta asemasta, etnisestä taustasta tai seksuaalisuudesta. Jokainen voi vaikuttaa omassa arkipäivässään ja parhaiten se käy yhdessä samalla tavalla ajattelevien ihmisten kanssa. Yhdessä pyrimme kohti oikeudenmukaisempaa ja tasa-arvoisempaa yhteiskuntaa.

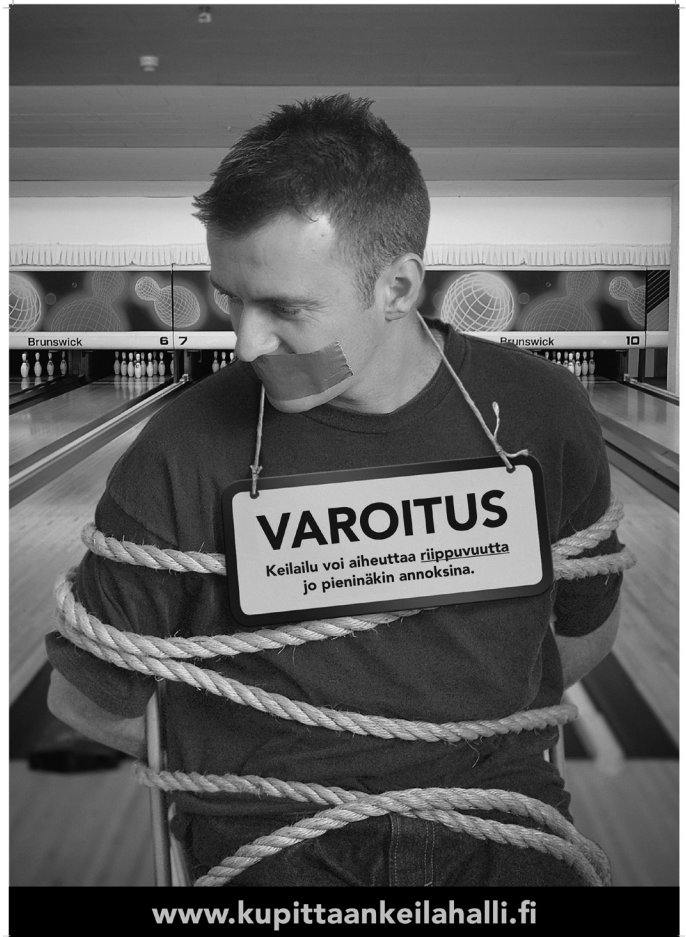

**DEMARI
NUORET**

WWW.LOUNAISUOMEN

DEMARINUORET.FI

WWW.TOSY.FI

www.kupittaaankeilahalli.fi

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

Teksti: Ville Okkonen

Jalmari Jaakkolan Suomen idänkysymys

ja Itä-Karjalan lumo

Tässä artikkelissa tarkastellaan professori Jalmari Jaakkolan Suomen idänkysymys -teoksen¹ kuvaa Itä-Karjalan taloudellisista resursseista ”Uudessa Euroopassa”. Jaakkola kirjoitti Suomen idänkysymys -teoksen ensimmäisen version juuri ennen jatkosodan alkamista kesällä 1941 – Suomen korkeimman poliittisen johdon tilaamana – perustelemaan Saksalle Suomen tulevan sodan tavoitteita ja rajavaatimuksia. Die Ostfrage Finnlands -kirjassa, joka valmistui heinäkuussa 1941 Helsingissä Werner Söderström Osakeyhtiön kustantamana, teosta perusteltiin Suomen elämänkysymysten historiallisena, maantieteellisetnografisena ja taloudellisten näkökulmien esittäjänä.²

Suomenkielinen laitos kirjasta ilmestyi samaan aikaan heinäkuussa. Sama teos julkaistiin ruotsiksi nimellä Finlands östproblem marraskuussa 1941, ranskaksi nimellä Le probleme oriental de la Finlande (1942) ja englanniksi nimellä The Finnish Eastern Question (1942). Lisäksi vuonna 1942 julkaistiin kansainvälistä lukijakuntaa varten Jaakkolan Suomen historiaa käsittelevät yleisteokset Die Geschichte des finnischen Volkes ja Precis d’histoire de Finlande. Jaakkola ei suinkaan ainoana pitänyt idänkysymystä ikivanhana asetelmana, vaan 1900-luvun alussa suomalainen sivistyneistö kirjoitti paljon ”idänkysymyksestä”. Esimerkiksi Theodor Homén toimitti vuonna 1918 teoksen Itä-Karjala ja Kuollan Lappi, jossa laadittiin perusteluja Itä-Karjalan liittämiseksi Suomeen.

Suomen idänkysymys -teoksen syntyhistoria on mielenkiintoinen. Mauno Jokipiin mukaan Suomen rajoihin liittyvä erittäin salainen kysymys tuli keväällä 1941 Saksan puoluepiiristä Berliinistä suurlähettiläs Toivo Mikael Kivimäelle.³ Tiedustelun johdosta Suomen Berliinin lähettiläs Kivimäki kirjoitti toukokuun 15. 1941 presidentti Risto Rytille luottamuksellisen kirjeen, jossa hän pyysi Rytä toukokuun loppuun mennessä valmistuttamaan teoksen Suomen rajaongelmista ja keräämään siihen kansantieteellisen, historiallisen ja sotilaallisen aineiston, jossa ”vanhoja AKS:n materiaaleja ei tulisi syrjiä”.⁴ Lisäksi kirjalla oli kiire ilmestyä, joten AKS:n materiaalia hyödynnettiin todennäköisesti paljon. Jaakkolan alustava versio ”Miksi Itä-Karjala on liitettävä Suomeen” saapui Suomen Berliinin lähetystöön kesäkuun 13. 1941 ja lähetettiin saksankielisenä käännöksenä Saksan ulkoministeriölle.⁵

Saksasta tulleen tiedustelun mukaan aineiston kerääjänä voisi presidentin henkilökohtaisella johdolla toimia joko professori Väinö Voionmaa tai professori Jalmari Jaakko-

la – ”kumpaa Ryti vain pitäisi suurempana Suur-Suomen ystävänä”.⁶ On ilmeistä, että Saksassa oltiin tietoisia suomalaisesta AKS-painotteisesta yliopistomaailmasta jo entuudestaan – eräs selittävä tekijä tälle on opiskelu- ja tutkijavaihto sekä tieteellisten julkaisujen kielipolitiikka. Joka tapauksessa presidentti Ryti valitsi kaksikosta professori Jaakkolan, joka oli hänen entinen osakuntatoverinsa satakuntalaisesta osakunnasta.⁷ Koska teoksen valmistumisella oli kiire, hankkeen vauhdittamiseksi AKS:n johtomiehet tohtori Reino Castrén, tohtori Vilho Helanen, maisteri Keijo Loimu heimoarkistosta ja maisteri Eino Leskinen komennettiin avustamaan teokseen vaadittavan aineiston keräämisessä.⁸ Reino Castrén toimi myöhemmän Itä-Karjalan miehityksen aikana sotilashallintoesikunnan ylimmässä johdossa.⁹

Itä-Karjalan kiinnostuksen motiiveja voidaan eritellä esimerkiksi sotastrategisiin, ideologisiin, poliittisiin ja taloudellisiin vaikuttimiin. Eri historiallisissa vaiheissa heimoaate oli saanut erilaisia tunnusmerkkejä ja merkityksiä – näin myös jatkosodan yhteydessä. On todettava, että Kuolassa sijaitsivat rikkaat kaivannaisesiintymät ja Itä-Karjalassa mittavat metsävarat.¹⁰ Taloudellinen intressi näkyi selvästi eräänä sotapolitiikkaa perustelevana tekijänä Suomen idänkysymyksessä. On ilmeistä, että Saksa haluttiin saada kiinnostumaan Itä-Karjalasta Jalmari Jaakkolan poliittisen ohjelman avulla. Jaakkola näkee taloudellisten seikkojen lisäksi Itä-Karjalan tarjoavan myös sotilasstrategisia etuja Suomelle ja Euroopalle:

”Vasta laajentuneella Suomella olisi myös uuden Euroopan taloudellisessa elämässä luonnollisten edellytystensä osioittama sija ja tehtävä.”¹¹

”Aivan erityistä huomiota ansaitsevat ne mahdollisuudet, jotka Euroopan taloudelliselle kehitykselle ja sen sotilaallisellekin asemalle avautuvat sikäli kuin Suomi saa haltuunsa ja avaa kaikkien kansojen liikenteelle kauttakulkutien Itämereltä Vienanmerelle.”¹²

Heimoaateen historia on kaukaisempi kuin Suomen itsenäisyys. Toivo Nygård esittää, että kansallisrunoista ja Kalevalasta huolimatta 1800-luvulla sivistyneistön kiinnostus Karjalaa kohtaan oli vain epämääräistä ihastusta alkuperäisiin ja eksoottisiin oloihin.¹³ Nygårdin mukaan 1800-luvun puolessa välissä älymystön piirissä alkoi muodostua käsitys Itä-Karjalasta Suomen irredentana ja vasta myöhemmin tulivat maantieteelliset perustelut.¹⁴ Heimoaate ilmenee hyvin erilaisena Jaakkolan Suomen

idänkysymyksessä ja Homénin Itä-Karjala ja Kuollan Lappi -teoksessa. Itä-Karjala ja Kuollan Lappi -teoksessa suhtaudutaan kriittisesti ja varauksella Itä-Karjalan taloudelliseen hyödyntämiseen:

”Mikäli tahdotaan pitää kansan parasta silmällä, on hallitsevien vakavasti koetettava ehkäistä tätä maakuntaa joutumasta keinottelun ja suurpääoman temmellyspaikaksi, niin kovasti kuin metsät ja vesivoima siihen viettelevätkin.”¹⁵

Edellinen lainaus Itä-Karjalan alueen asemasta ja merkityksestä toimii kelvollisena indikaattorina Jaakkolan erityiselle poliittiselle kontekstille ja heimoaateen roolille Suomen idänkysymys -teoksessa. Mikäli kyse on molemmissa puhtaasti propagandistisesta mielipidevaikutamisesta, niin ainakin Jaakkolan teoksessa taloudelliset intressit korostuvat läpitukevasti. Voidaan tosiasiallisesti todeta, että Suomen idänkysymyksessä heimoaate keventää taloudellisen intressin esiintymisen räikeyttä ja aateloitettavat tavoitteet.

Lainaukset osoittavat Jaakkolan muotoilemien taloudellisten intressien Suomi-keskeisyyden, eli tavoitteena ei Suomen idänkysymys -teoksen perusteella annetun kuvan mukaan ollut ”vapauttaa” Itä-Karjalaa ja menetettyjä alueita, vaan valloittaa lisää maata energiantuotannon tarpeisiin ja talouden volyymin lisäämiseksi. Jaakkolan Suomen idänkysymyksen viimeinen luku on kirjoitettu otsikolla ”Suomen sotilaallinen, taloudellinen ja maantieteellinen tehtävä”. Viimeinen luku on selkeä toimintasuunnitelma Saksalle, jossa tuodaan esille Itä-Karjalan taloudellisen ja strategisen hyödyntämisen mahdollisuudet ja visiot voitetusta sodasta. Jaakkola korostaa aseveljille seuraavaa:

”Tehtävä, jonka Suomi näkee itsellään olevan uudessa Euroopassa, johtuu osaksi suomalaisten asuma-alueen geopolittisesta asemasta, osaksi niistä kulttuuriyhteyksistä ja yhteisistä eduista, jotka liittävät Suomen Eurooppaan.”¹⁶

”Maantieteellisesti suurentunut, voimakas Suomi kykenee paremmin kuin menneiden vuosisatojen kuluessa valvomaan Pohjois-Euroopan turvallisuutta itää vastaan.”¹⁷

Jaakkola hakee Suomen idänkysymys -teoksessa syitä ja perusteita vuoden 1941 poliittisille toimille historiallisista tapahtumista – ikään kuin tapahtumat dialektisesti maailmanhistoriallisen viekkauden kautta päätyvät järjen mukaisesti Uuden Euroopan syntymiseen. Laaja käännytyö ja Suomen idänkysymyksen uusintapainos vuonna 1942 osoittavat, että teoksen merkittävyyttä ilmapiirin muokkaajana pidettiin tärkeänä. Teos oli osa laajempaa intellektuaalista propagandatoimintaa heimopolitiikan väritysmien päämäärien hyväksi. Osmo Hyytiän mukaan Suomessa alettiin keväällä 1941 Valtion tiedotuslaitoksessa kehittää Saksaan suunnattua propagandaa varten tieteellisluontoista teosta, niin sanottua ”pääministerin

ohjelmaa” tulevista aluetavoitteista. Tähän liittyen dosentti Eino Jutikkala ja Väinö Auer kirjoittivat Finnlands Lebensraum -teoksen, joka lähetettiin Saksaan joulukuun puolessa välissä.¹⁸ Tunnettu tosiasia on, että myös Suomen kansakoulun historian oppikirjoihin tuli muutoksia. O. A. Hainarin ja A. V. Laitakarin Kansakoulun historian oppikirjan vuoden 1942 painoksen loppusanoissa ilmoitetaan ”Suur-Suomen olevan vihdoin totta”.¹⁹

Tiivistetysti voidaan todeta, että Jaakkolan Suomen idänkysymys -teos on Suur-Suomi-propagandistinen esitys Suomen kansallisesta ja geopolittisesta historiasta, jolla pyrittiin perustelemaan historiallisesti, kansantieteellisesti, maantieteellisesti ja sotastrategisesti Suur-Suomen merkitys ja luonnollisuus sekä osoittamaan tämä houkuttelevana ja edullisena päämääränä myös muulle osalle Eurooppaa, erityisesti Saksalle. Suomen idänkysymys -teoksen kirjoittamisen aikaan luotettiin toisen maailmansodan päättyvän Saksan eduksi ja tätä kautta Uuden Euroopan syntyvän. Uuden Euroopan synnyn osalta Suomen rooli on esitettyä Suomen idänkysymys -teoksessa. Jaakkola esittää Suomen maailmanhistorialliseksi, pohjoismaiseksi ja kansalliseksi tehtäväksi ikivanhan etuvartio-palveluksen itää vastaan.²⁰ Jaakkolan mukaan Suomi oli suhteellisesti uhrannut Pohjan turvallisuuden vuoksi enemmän kuin mikään muu maa ja odottaa, että sen historiallisen tehtävän kantavuus ja syvyys nykyisenä ratkaisuhetkenä ymmärretään.²¹

Jalmari Jaakkolan toiminnalla pyrittiin vaikuttamaan sekä Saksan poliittisen johdon toimiin ja käsityksiin Suomesta että yleisen mielipiteen muokkaamiseen. Suomessa Suomen idänkysymys -teos ehti olla oppikirjamuodossa olemassa vuoteen 1944 asti, jolloin se kiellettiin liittoutuneiden valvontakomission toimesta: valvontakomission tehtävänä oli varmistaa, että Suomi noudatti toisen maailmansodan jälkeisen rauhansopimuksen ehtoja.

Lähteet

- 1 Jalmari Jaakkola, Suomen idänkysymys. WSOY, Helsinki 1941a.
- 2 Jalmari Jaakkola, Die Ostfrage Finnlands. WSOY, Helsinki 1941b.
- 3 Mauno Jokipii, Jatkosodan synty. Tutkimuksia Saksan ja Suomen sotilaallisesta yhteistyöstä 1940–41. Otava, Helsinki 1987, 294.
- 4 Jokipii 1987, 294–295.
- 5 Jokipii 1987, 518.
- 6 Jokipii 1987, 295.
- 7 Jokipii 1987, 295.
- 8 Jokipii 1987, 295.
- 9 Helge Seppälä, Suomi miehittäjänä 1941–1944. SN-Kirjat Oy, Helsinki 1989, 27.
- 10 Osmo Hyytiä, ”Helmi Suomen maakuntien joukossa”. Suomalainen Itä-Karjala 1941–1944. Edita, Helsinki 2008, 6.
- 11 Jaakkola 1941a, 98.
- 12 Toivo Nygård, Suur-Suomi vai lähiheimolaisten auttaminen. Aatteellinen heimotyö itsenäisessä Suomessa. Otava, Helsinki 1978, 23.
- 13 Nygård 1978, 21.
- 14 Theodor Homén, Taloudellinen, kirkollinen ja poliittinen loppukatsaus. Itä-Karjala ja Kuollan Lappi. Toim. Theodor Homén. Otava, Helsinki 1918, 335.
- 15 Jaakkola 1941a, 96.
- 16 Jaakkola 1941a, 96.
- 17 Hyytiä 2008, 36.
- 18 O. A. Hainari – A. V. Laitakari, Kansakoulun historianoppikirja. 15. painos. Gummerus, Jyväskylä 1942.
- 19 Jaakkola 1941a, 99.
- 20 Jaakkola 1941a, 99.
- 21 Jaakkola 1941a, 80.

Teksti ja kuvat: **Olli Hakala**

Kirjan uusi elämä

- eli miten sähköinen lukualusta muuttaa kaiken.

Jouluna 2009 rikottiin rajapyykki. Vuonna 1995 nettikirjakauppana aloittanut Amazon myi ensimmäistä kertaa enemmän sähköisiä kuin painettuja kirjoja. Tieto on yllättävä, ottaen huomioon ettei suurin osa kuluttajista ole eläissään sähköistä kirjaa ”avannut”.

Vallankumous on jo alkanut: Amazonin omaa sähköistä lukualustaa Kindleä on myyty arvioiden mukaan 1,5 miljoonaa kappaletta, tosin virallisia lukuja ei julkisteta. Tällä hetkellä hinta on noin kaksi sataa euroa, mutta tulevaisuudessa lukualustoja myytäneen kytkykaupoissa kännyköiden tapaan. Tilaa sanomalehti vuodeksi ja saat lukualustan kaupan päälle.

Sanomalehdet eivät ole vielä tosissaan heränneet sähköisen lukualustan mahdollisuuksiin, vaikka laitteet on kuin varta vasten suunniteltu ratkaisuksi lehtitalojen kriisiin. Suomen Sanomalehtien liiton mukaan lehden menoista keskimäärin 52 prosenttia palaa jakeluun ja painoon - nämä kaksi kuluerää poistuvat sähköisen jakelun myötä.

Tällä hetkellä Amazon on vahvassa asemassa sähköisten

kirjojen, lehtien ja sanomalehtien tulevia markkinoita jaettaessa. Vaikka esimerkiksi Sonyn alusta on teknisesti parempi, se ei pärjää hinta- tai tarjontakilpailussa amerikkalaisen Amazonin kanssa. Sony tarjoaa vähemmän luettavaa, eikä lainkaan lehtiä (Amazonilla näyttää olevan sähköisten lehtien monipoli). Amazon aloitti jo vuosia sitten sähköisten kirjojen myymisen tappiolla, jotta saisi hallitsevan markkina-aseman (muut seurasivat perässä). Edelleen kaikkien uutuusteosten hinta on \$9,99 (noin seitsemän euroa), kun kirjakauppa myy samaa kovakan-tista kirjaa ainakin kolminkertaiseen hintaan. Paitsi että kirjat ovat halpoja, ne toimitetaan sekunneissa.

Sähköisen kirjan menestys on nykyisessä teknologiaa kumartavassa maailmassa taattu, mutta sen tarkkaa roolia on vaikea ennustaa. Lukualusta voi jäädä tavaksi lukea työmatkakirjaa bussissa, kun kotona selataan kovakantisia romaaneja ja perinteistä sanomalehteä. Todennäköisesti sähköinen lukualusta tulee kuitenkin viemään Suomesakin vuosikymmenen loppuun mennessä leijonanosan kirjamarkkinoista ja teknologian kehittyessä sanomalehdet alkavat suosia yhä enemmän sähköistä jakelua.

Turun Nummenmäen Apteekki
Nummisbackens Apotek

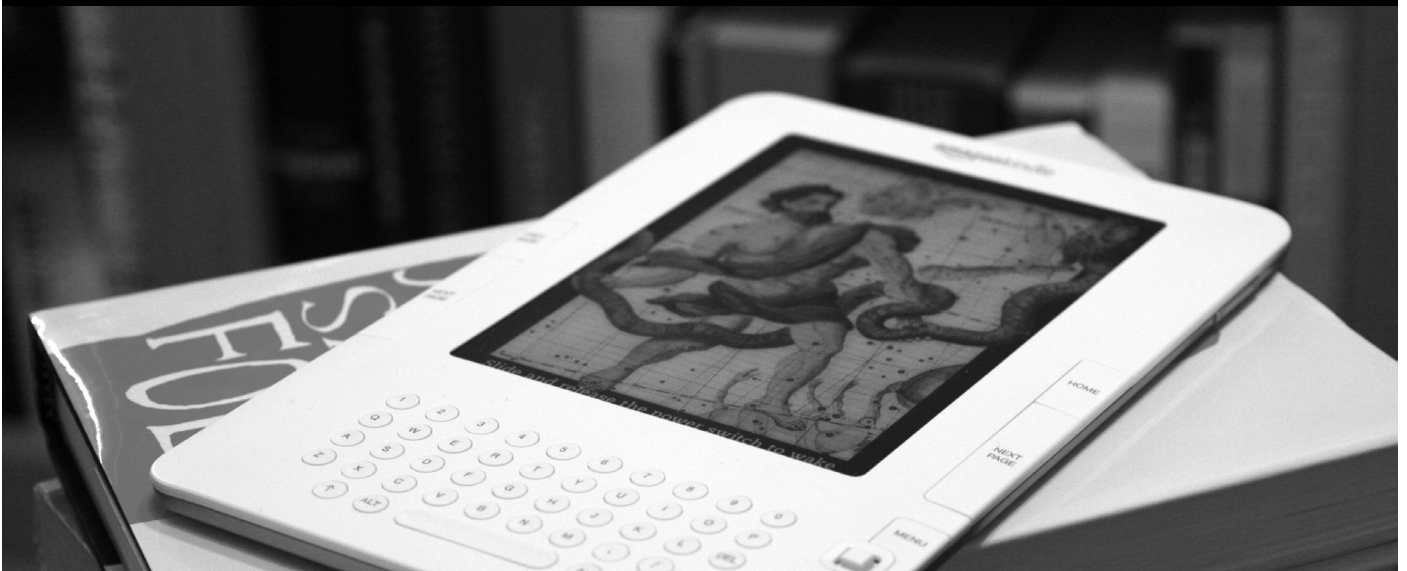

Maailma on mustavalkoinen

Sähköisen lukualustan mahdollisti käytännössä yksi keksintö: sähköinen paperi, electronic ink display. Nykyisissä lukualustoissa ei ole taustavaloa, eli niitä ei voi lukea pimeässä. Samalla kokemus muistuttaa huomattavasti tavallisen painetun tekstin lukemista. Sähköisen paperi huonona puolena on hidas päivitysnopeus, joten kaikki lukemista vaativimmat tehtävät ovat nykyillä lukualustoilla melkoista tervanjuontia.

Ennen värillistä kosketusnäyttöä ja päivitysnopeuden huomattavaa kasvua lukualustat eivät tule lyömään itseään läpi. Tällä hetkellä värinäyttöllinen e-ink -teknologia on erittäin kallista, mutta Sonyn mustavalkoinen kosketusnäytön hinta on kohtalainen, noin 400 euroa. Käytännössä kaikki alustat ovat mustavalkoisia.

Amazon Kindlen suurimpana heikkoutena on on laitteen suuri koko verrattuna näyttöön, joka on vain hieman yli puolet laitteesta näppäimistön viedessä huomattavasti tilaa. Opiskelijan kannalta näppis on hyödyllinen: kirjoihin ja omiin dokumentteihin voi tehdä merkintöjä. Kindlen vahvuutena ovat monipuoliset ominaisuudet ja suuri valikoima tilattavaa materiaalia. Amazon myy sähköisesti noin 300 000 kirjaa ja jok'ikisestä on saatavilla parinkymmenen sivun ilmainen näyte.

Esittelyssä valtio-opin uusi professori Henri Vogt

Teksti: Piritta Jokelainen

Valtio-opin kansainvälisten suhteiden professorin paikalle astui vuodenvaihteessa dosentti Henri Vogt, pitkään Turussa työskennelleen professori Hakovirran jäätyä eläkkeelle. Laajasti ulkomaillakin opettanut Vogt hoitaa virkaa toistaiseksi ainakin kevätlukukauden ajan.

Vogt väitteli Oxfordin yliopiston St Antony's Collegessa vuonna 2001. Kovamaineiseen yliopistoon Vogt päätyi pian Helsingistä valmistumisensa jälkeen 1990-luvun puolivälissä. Oxfordiin oli tuolloin keskittynyt itäisen Euroopan demokratisoitumisen tutkimusta ja alan maineikkaita tutkijoita.

-Tuohon aikaan tuntui siltä, että olisi päästävä ulkomaille ja angloamerikkalaiseen maailmaan. Tällä alalla englannin kielen kirjallinen osaaminen on joka tapauksessa äärimmäisen tärkeää. Tietenkin asiaan vaikutti myös Oxfordiin keskittynyt Itä-Euroopan tutkimus.

Yliopiston maineesta huolimatta Vogt ei erityisemmin viihtynyt Oxfordissa.

-Kaipasin erityisesti rohkeampaa tieteellistä otetta. Opiskeluajoina Helsingissä meitä oli pieni porukka opiskelijoita, joiden kanssa luimme yhdessä aikamoisen vaikeaa kirjallisuutta. Valitettavasti en löytänyt samanlaista yhteisöä Oxfordissa. Kuitenkin näin jälkepäin olen oppinut arvostamaan oxfordilaista akateemista vapautta positiivisena tekijänä.

Vogt on Helsingin yliopiston lisäksi työskennellyt mm. Ruotsissa, Saksassa ja Virossa. Suurimpana erona ulkomaisiin yliopistoihin Vogt mainitsee suomalaisen opiskelijajärjestelmän yleensä paremman tason.

- Eniten tähän varmasti vaikuttaa politiikan tutkimuksen suosittu asema Suomessa. Näin myös opiskelijat valikoituvat tarkemmin kuin esimerkiksi Ruotsissa.

Vogt toisaalta myös kehuu ruotsalaisissa yliopistoissa yleisesti käytössä olevaa järjestelmää, jossa kaikki jatko-opiskelijat saavat rahoituksen, mutta samalla näillä on

kokonaistyöajastaan 20 prosentin opetusvelvollisuus yliopistolla.

-Näin opetukseen saadaan huomattava määrä lisäresursseja verrattaessa esimerkiksi suomalaisen järjestelmään.

Kuten jo opiskeluaikanaan, Vogt kertoo arvostavansa opetuksessaankin vahvaa yhteisöllisyyttä ja sosiaalisuutta. Hän myös kertoo nimenomaan pyrkivänsä madaltamaan kynnystä opiskelijan ja opettajan välillä.

-Tällainen kynnys on mielestäni sikäli tarpeeton, että myös opettaja on yhteiskuntatieteessä jatkuvasti ikään kuin opiskelija.

Turkulaiseen kansainvälisten suhteiden tutkimukseen Vogt ajattelee tuovansa käsittepainotteista näkökulmaa, täydennykseksi Turun melko vahvalle metateoreettiselle perinteelle. Vogtin mukaan kansainvälisen politiikan teorian tulee myös aina palvella todellisen maailman ymmärtämistä, vaikka välttämättä ei voidakaan puhua "todellisesta maailmasta" ilman teoreettisten käsitteiden apua. Vogt myös puhuu yhden yhteiskuntatieteen puolesta.

-Tämän pohjalta näen uuden Poliitiikan tutkimuksen laitoksen ja lisääntyvän yhteistyön poliittisen historian kanssa mahdollisuutena, en uhkana.

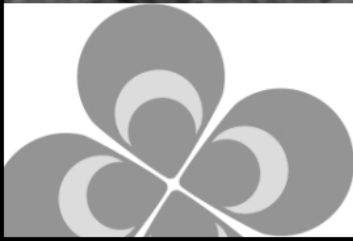
Entinen VOO:n aktiivi ja Kannunvalajien puheenjohtaja näkee opiskelijatoiminnan roolin yliopistoyhteisössä tärkeänä.

- Alalla kuin alalla tavoite on kasvattaa opiskelijoista hyviä kansalaisia. Kansalaistoiminnan "harjoittelu" opiskelijajärjestöissä vain tukee tätä tavoitetta. Toisaalta opiskelijatoiminta tarjoaa mahdollisuuksia kontakteihin myös muiden alojen ihmisiin.

Vogt näkee opiskelijatoiminnan mahdollisuuden myös akateemisen vapauden osana.

- Opiskelun ei pitäisi olla instrumentaalinen opintoputki tutkimuksen saavuttamiseksi.

ANNA POLITIIKKASI NÄKYÄ

Varsinais-Suomen Keskustanuoret

Linnankatu 21 B 35, Turku
toiminnanjohtaja Petri Ahola
Puh 044 532 2332

varsinais-suomi@keskustanuoret.fi
www.keskustanuoret.fi/varsinais-suomi

Turun Keskustaopiskelijat

YO-talo B, 2. kerros
puheenjohtaja Elina Helmanen
Puh 040 511 7131

hehelm@utu.fi
www.turunkeskustaopiskelijat.net

Kasva ihmisenä

Koti keskellä kylää

Ma, Ti, To 16.30-02.00
Ke, Pe, La 16.30-03.00
Su 18.00-02.00

Inspektorinkatu 4

Cosmic
Comic
Cafe
Beer and Comics

**Hyvää juomaa ja luettavaa.
Pelejä, internet, avoin WLAN**

Ma - To 12 - 02
Pe - La 12 - 03
Su 14 - 00

kauppiaskatu 4

Vaihtopenkki Maastrichtissa

Teksti ja kuvat: Miika Sjöman

“Normal is crazy enough”

Kun haluaa kaiken sujuvan suunnitelmien mukaan, kannattaa lähteä Maastrichtiin. Siinä missä Venäjällä kursseja suorittavat kollegat varautuivat ”kolmen asian hoitamiseen päivässä”, pystyy Hollannissa keskittymään opinnoissa etenemiseen ja akateemisen englannin harjoitteluun.

Ensimmäiset päivät toivat luontevasti esille hollantilaisen yhteiskunnan erityispiirteitä. Tiedekuntarakennus sijaitsi aikuisviihdemyymälää ja Coffee Shoppia vastapäätä. Skootterilla sai halutessaan ajaa ilman kypärää, mutta väärällä puolella katua pyöräillessäni sain päälleni kansakulkijoiden syvän halveksunnan sekä vihaiset huudot. Ilman valoja polkevaa sakotetaan, mutta pyörävargaat eivät poliisia kiinnosta.

Hollantilaiset ovat kulttuurioppaan mukaan perin business-orientoitunutta kansaa. Kansalliseen kaupantekijäluonteeseen pääsin parhaiten tutustumaan fillarikaupoilla. Budjettini yläneljännekseen hinnoiteltujen merkkiliikkeiden valikoimaa täydensivät jokaisessa kaupunginosassa vaikuttaneet eläkeläismiehet, jotka pyörittivät ”käytettyjen” pyörien kauppaa. Infoa alkuperästä tai kuitteja oli turha odottaa, eikä niitä tuntunut kukaan kaipaavaankaan. ”Ask no questions, hear no lies” opasti ystävällinen herrasmies takapihallaan.

Ongelmalähtöistä oppimista

Yliopisto tarjoaa vaihto-opiskelijoille kolmenkymmenen pisteen sivuainekokonaisuuksia. Aiheina on valitsemani European Studiesin lisäksi myös globalisaatioon ja kehitysmaakysymyksiin keskittyvää Globalization and development sekä sukupuoli- ja rotuerojen historiaa tarkastelevan Crucial differences –kokonaisuudet. Opinnot ovat luonteeltaan poikkitieteellisiä, joten ES-kokonaisuus yhdisteli luontevasti kulttuurihistoriaa sekä valtio-oppia. Kaikista aineista voi suorittaa myös vuoden mittaisen, kohtuudella hinnoitellun maisteriohjelman.

Opetus Maastrichtissa pohjautui Problem based learning –metodiin, jonka ideana on ryhmäkeskustelujen avulla oppiminen. Ennakoon määrätystä materiaalista koetetaan ryhmässä ideoida keskeiset kysymykset ja löytää niihin vastaukset seuraavaan tapaamiseen mennessä. PBL-systeemi sopii mainiosti jos pelkkä kirjakokoonpanon lukeminen kyllästyttää.

Keskustelut pysyvät tutorin avulla useimmiten aiheessa, mutta aika ajoin on pirstävää kuulla aiheen vierestä turkkilaisopiskelijan mielipiteitä kurdivähemmistöjen asemasta – tai Turkin valtion ja islamin suhteesta. Ryhmätapaamisia ja luentoja kertyy yleensä joka päivälle, joten opiskelurytmissä pysyy hyvin ja pisteitä kertyy huomattavasti.

Asunto järjestyi Maastrichtista verrattain vaivattomasti. Helpoin vaihtoehto hankkia asunto on turvautua yliopiston alaisuudessa toimivaan Guesthouseen. Soluhuoneesta saa sijainnista riippuen maksaa kahdestasadastakahdeksastakymmenestä neljään ja puoleensataan euroon kuussa. Halvempi vaihtoehto olisi etsiä huone Belgian puolelta tai muualta kaupungista. Pieni vaivannäkö kannattaa sillä yksityisiltä markkinoilta vuokratessa saattaa säästää parin kuukauden Erasmus-apurahan.

Omaan pakettiin kuului yhteiskeittiö ja wc-tilat kuudentoista muun opiskelijan kanssa, mikä oli verrattomasti mukavampaa kuin miltä kuulostaa. Yhteishenki oli hyvä ja illallishetket seitsemää eri kansallisuutta edustaneen joukon kanssa lienevät Erasmus-elämää parhaimmillaan.

Lyhyiden etäisyyksien Eurooppa

Maastrichtin ehdottomasti parhaimpiin puoliin lukeutuu sijainti eriomaisten yhteyksien leikkauspisteessä. Lyhyet etäisyydet konkretisoituvat kivasti kun huomaa pyöräilleensä epähuomiossa Belgiaan tai ajaessa paikallisbussilla Saksaan. Pariisi, Bryssel ja Köln ovat parin tunnin junamatkan päässä, kuten neljä Ryanairin lentokenttää, joiden kautta Eurooppa avautuu muutamalla eurolla.

Yleisesti ottaen Maastricht on varma vaihtoehto, mikäli ei kaipaa vaihtojaltaan eksotiikkaa eikä yllättäviä ongelmia vaan opintopisteitä ja uudenlaisia oppimiskokemuksia. Asiat järjestyvät helposti ja arki noudattelee samoja rutiineja kuin Suomessakin. Ehkä siksi yhdeksän kymmenestä hollantilaisesta luonnehtii kotimaataan: "Acting normal is crazy enough."

Oletko lähdössä vaihtoon? Jos olet, niin kerro kokemuksistasi Walpon Vaihtopenkki-palstalla! Artikkeleita ulkomailla opiskelusta voit lähettää mailiin snhkos@utu.fi.

Maastricht pähkinäkuoressa

Sijainti	50°51'N, 5°41'E
Valtio	Alankomaat
Provinssi	Limburg
Perustamisvuosi	Kaupunkioikeudet 1204
Väkiluku	119 222
Pinta-ala	60,06 km ²
Väestötiheys	2104 as./km ²
Kaupunginjohtaja	Jan Mans
Sivusto	www.maastricht.nl

Lähde: Wikipedia

P-KLUBIN HALLITUS 2010 ESITTÄYTYY

Vuoden 2010 hallitus saatiin perinteiseen tapaan ongelmitta kasaan; ehdokkaita riitti muutamankin hallituksen muodostamiseen, mutta lopulta 14+1 (Lauri Miikkulainen, Index-vastaava) ehdokasta seuloutuivat hallituksen jäseniksi asti. Tavan mukaan Walpo esittelee uuden hallituksen muutama leikkimielisen kysymyksen voimin. Lukekaa tarkasti ja laittakaa oppimanne merkille, sillä näitä naamoja näette vuoden ajan kyllästymiseen asti!

Näitä kysyttiin:

1. Pääaine ja opintovuosi
2. Kumpi tuli ensin, P-klubi vai jäsen?
3. Suosimasi musiikkigenre ja miksi?
4. Filharmonikoiden konsertti vai TPS:n peli?
5. Visio itsestäsi vuonna 2015
6. Kivi, sakset vai paperi?
7. Olet viimeisellä tuomiolla: mitä teet?

15. jäsen? Kuka, mitä, hä?

Vuonna 2010 P-klubin hallitusta kaunistaa yksi ylimääräinen jäsen, jonka hallitus valitsi Index-vastaavaksi. Lauri Miikkulainen pitää yhteydet kattojärjestykseen kunnossa ja seuraa hallituksen toimintaa lisäksi enemmän tai vähemmän. Varsinaista hallitusvaltaa uudella jäsenellä ei silti ole.

Joni Kajander, puheenjohtaja

1. Poliittinen historia 2. vuosi.
2. Elämässäni törmäsin kyllä klubiin jo ennen omaa jäsenyyttäni, mutta sekin törmäminen tapahtui klubilaisen kautta, enkä edelleenkään tee eroa järjestön ja sen jäsenten välille.
3. Hevi, joku on saattanutkin törmätä toimistolla Mokoma-huppariseen kaveriin.
4. Kumpaakin tulee harrastettua turhan vähän, mutta sanotaan että lätkää on helpompi seurata kotoota kuin filharmonikoiden konserttia, joten valitsen jälkimmäisen (se pieni liikuntavastaava vasemmalla olkapäällä väittää kyllä muuta).
5. Toimisto...
6. Liekki, sen saa kerran käyttää ja mä käytän nyt.
7. Ensimmäinen tuomio taitaa olla kevätkokouksessa aiheella viime vuosi ja se viimeinen tuomio on vuorossa ensi vuoden keväällä tätä vuotta koskien. Aikamonella klubilaisella viimeinen tuomio on tarkoittanut siirtymistä alakertaan, mutta katotaan jos mulle irtois kuitenkin taivaspaikka. Tuomiolla ollessani juon mieluiten kahvia, pysyy läpi kiirastulen pirteänä.

Nuppu Ervasti, varapuheenjohtaja

1. Poliittinen historia, toinen opintovuosi.
2. Jäsen ei välttämättä ole juuri klubin jäsen. Vain jäsen, josta kuoriutuu klubi, on klubin jäsen. Toisaalta vain klubin munima jäsen on klubin jäsen, ja vain jäsen, josta kuoriutuu klubi ja jonka klubilainen on muninut, on klubin jäsen. Aristoteleen mukaan taas molemmat ovat olleet aina. Olkoon siis niin.
3. Suomalainen rautalankaiskelmä. Selityksenä Ähtäri.
4. Mennään mielummin sinne konserttiin.
5. Yhä yliopistossa. Opintotuetta ja -oikeudetta, mutta yhä kuitenkin.
6. Juoksu sakset kädessä.
7. Tulen myöhässä ja huomaan unohtaneeni sieluni kiirastuleen. Pyörin hetken, pyytelen anteeksi ja lähdän takaisin etsimään sitä. Pietarin käsi hakeutuu ottaani.

Sebastian Koskinen, Walpon päätoimittaja

1. Valtio-oppi, toinen vuosi.
2. Tämähän on helppo; tottakai jäsen tuli ensin! Vai tuliko?
3. Shoegaze.
4. Mikään ei voita hyvää konserttia viineineen ja konjakkeineen. Kun slaavilainen melankolia ja uusromantismi valtaavat Rachmaninovin muodossa tajunnan, tietää, että rahat menivät oikeaan osoitteeseen.
5. Toivottavasti valmis maisteri, joka elättää itsensä kirjoittamalla tai tekemällä jotain merkityksellistä.
6. Paperi, sillä heikoin on vahvin!
7. Olen huojentunut, sillä odotus on vihdoin palkittu.

Jaakko Vanhatupa, sihteeri

1. Valtio-oppi, fuksivuosi.
2. Niin siis onko tämä nyt taas yksi niistä muna-ja-kana -kysymyksistä? Jäsenet tekevät P-klubin, P-klubi on jäsenet.
3. Hmm... Nyt täytyy mennä tuonne alternative rockin pätyyn, merkityksessä Tool, A Perfect Circle, Mew, Rasputina ja nämäkaikkimuuttalaiset.
4. Kultainen ja hopeinen filharmonikka -kilpailu on jo vuosia ollut omana kes-tuosikkina.
5. Joko mieltä ja ruumista tyydyttävässä työssä kohtalaisella palkalla, tai oranssit haalarit päällä amerikkalaisessa häkissä ihmettelemässä minkä takia jompaan kumpaan tilanteeseen on jouduttu. Ja toivon mukaan valmistunut. (Ei tällaisia pidä kysellä. Vastasin kun oli pakko.)
6. Sakset ja sakset.
7. Ensin kysyn: "Nytkö jo?" Sitten kun olen saanut tyydyttävän selityksen, pyydän päästä takaisin kummittelemaan. On tullut luvattua kummittelua niin monelle, että ei sitä oikein voi jättää tekemättä.

Eero Jalava, varainhankinta, ISHA, valmennuskurssit

1. Poliittista historiaa ensimmäistä vuotta.
2. Eiköhän jäsen tullut ensin, mutta käytännössä P-klubi.
3. En mielelläni luokittelisi suosimaani musiikkia yhteen genreen ja olen kuunnellut sekä kuuntelen vieläkin kaikenlaisia musiikkia, mutta sanotaan nyt vaikkapa indie rock/pop.
4. Tepsin peli ehdottomasti, filharmonikoiden konsertit eivät toistaiseksi ole lähellä sydäntäni. Jääkiekko on hieno laji, ja kendojanarius nousee pilviin helmikuun 17. alkaen.
5. Elämänsä tyytyväinen virkamiesuraansa aloittava pääkaupunkiseudulla asuva maisterismies.
6. Paperi, koska tutkimusten mukaan miespuoliset henkilöt valitsevat kivi, sakset vai paperi? -pelissä ensimmäisenä kiven. Paperin valinta toimi myös melko hyvin 1/08-1/09 SA-int:ssä, jossa monet asiat ratkaistaan juuri kyseisen hienon pelin avulla.
7. En pitäisi asetelmasta, jossa joutuisin olemaan tuomittavana, joten lähtisin varmaan karkuun tuomiovaltaa.

Juha Laurila, juhlavastaava

1. Valtio-oppi 1.vuosi.
2. Ehdottomasti on nähtävä, että Klubi sikisi jäsenien Pyhästä Hengestä.
3. "The blues is the roots; the rest is the fruits."
4. Urheilu on perverssi ihmisen alennustila, joten menen konserttiin.
5. Olen parrakas vanha mies kauppatorilla.
6. Kivi on kätevä. Käden asentoa ei tarvitse muuttaa. Näppärää.
7. Soitan äidin hakemaan.

Miitta Eronen, juhlavastaava

1. Valtio-oppi, 1. vuosi.
2. P-klubi lienee kaiken alku ja juuri.
3. En ole genreuskovainen enkä myöskään suosi yhtä yli muiden. Antaa kaikkien kukkien kukkia.
4. Kummallakin on omanlaisensa viihdearvo, mutta koska isän tyttönä olen pienenä Tepsin pelini nähnyt, kallistun konsertin puoleen.
5. Olen viisi vuotta vanhempi ja varmasti myös viisaampi. Ehkäpä olen saanut opintopisteitäkin vähän jo kokoon.
6. Voitan aina paperilla.
7. Lähetän terveisiä kotiin.

Laura Pätsi, poliittisen historian kopo

1. Poliittinen historia, 2. vuosi.
2. Jäsen, joka yhdisti väsähtäneet ainejärjestöt meille kaikille tutuksi klubiksi.
3. En osaa valita yhtä genreä, en siis vastaa mitään, haha.
4. TPS:n peli, vaikka vois ne Filharmonikotkin olla aika hyviä.
5. Gradu jätetty, elämä edessä ja tukka takana.
6. Intuitiivisena pelaajana valitsen aina vastapuolen heikkouksien mukaan, enkä aio tässä paljastaa pelitaktiikoitani!
7. En ole ihan varma uskonko viimeiseen tuomioon, mutta varmaan ottaisin käyttöön parhaan unelmaminiähymyni ja sillä mentäis.

Alexandra Vellamo, ulkosuhde- ja työelämä

1. Poliittinen historia ja 1.vuosi.
2. Ehdottomasti P-klubi.
3. Varmaan pidän eniten semmosesta kumisaappaat jalassa tehdystä rockista/popista.
4. Meidän perheessä jääkiekko on aina ollut iso juttu. Peleissä olen tottunut käymään jo pienestä, eli suuntaisin TPS:n peliin.
5. Toivottavasti hyvin onnellinen ainakin.
6. Uskon kirjoitetun sanan voimaan. Eli paperi voittaa aina.
7. Toivoisin varmaan mahdollisuutta kertoa rakkaille niiden merkityksestä, ihan varmuuden vuoksi, jos en päätyisikään samaan paikkaan.

Johannes Elmnäinen, WWW, varainhankinta, ekskursiot

1. Valtio-oppi ja ensimmäinen.
2. Teknisesti P-klubi, henkisesti jäsen.
3. Punkkirokkihevi.
4. Filharmonikoiden keksimääräisessä konsertissa on enemmän adrenaliinia areenalla kuin tepsin pelissä.
5. On kevät 2015. Auringonvalo paistaa miellyttävästi kämpän ikkunasta sisään. Valtiotieteen kandidaatti katoaa nurmikon joukkoon juhlistamaan jälleen uutta kevättä jo vähän harmaantuneissa, mutta silti tunnistettavan sinisissä haalareissaan.
6. Paperi, koska se liike muistuttaa siistiä karatejudooppia.
7. Koetan huijata tuomaria uskomaan ettei viimeistä tuomiota ole olemassa-kaan ja että ihmisen tuomitseminen pitkän elämän jälkeen on niin 1000-lukua.

Piritta Jokelainen, valtio-opin kopo

1. Valtio-oppi, 2. vuosi.
2. Jäsen. Aina jäsen ensin.
3. Musiikki on ylipäättään hieno taide- ja kulttuurimuoto. Vaikken tykkääkkään räpistä tai jostain tosi hevistä.
4. Filharmonikkojen konsertti. Jos olisi kyse MM-jääkiekosta niin sitten se.
5. Vastavalmistunut ja työtön. Tai vaihtoehtoisesti ikuinen opiskelija.
6. Mä olen niin byrokraatti että tykkään kauheesti papereista.
7. Koitan selvittää missä manalan piirissä on parhaat bileet.

Erkkä Henttonen, kulttuuri, kv-asiat, ympäristö

1. Valtio-oppi, 2.vuosi.
2. Erottelun tekeminen näiden kahden välillä on mahdotonta. "Kaikki yhden, yksi kaikkien... jne."
3. Naisia halventava gangsta rap. Koska naiset ovat pilanneet maailman.
4. "On vain yksi..."
5. Kandiaan viimeistelevä maksakirroosipotilas.
6. Kivi. Selkeästi paras näistä, tosielämässä se menee kyllä paperinkin läpi.
7. Pakkaan lämpimiä kelejä varten.

Jannika Saario, taloudenhoitaja, IAPSS

1. Valtio-oppi ja 2. vuosi.
2. Molemmat yhtäaikaan kauniisti käsikädessä.
3. Vain yhtä on vaikea valita, mutta ehkä nyt sitten vastaan, että pop.
4. Useimmissa tilanteissa valitsisin kyllä todennäköisesti mieluummin filharmonikot.
5. Toivottavasti olen silloin jo valmistunut ja ehkä jopa jotain töitä saanut. Eli olen siis vastuullinen työssä käyvä aikuinen(kuulostaapa tylsältä) tai sitten vaihtoehtoisesti huippumenestyneen jazzduon pianisti.
6. Paperi.
7. Istun ja odotan tuomiota.

Mikko Pousi, liikunta, tutor, HOL, lippu-upseeri

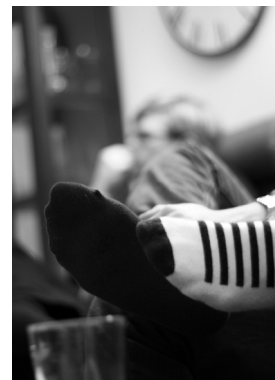
1. Poliittinen historia, 2. vuosi.
2. Jäsen.
3. Funk, koska rytmiä pitää elämässä olla.
4. TPS:n peli (jalkapallo).
5. VTM, virkamies, onnellisesti naimisissa.
6. Sakset.
7. Rukoilen.

Lauri Miikkulainen, Index-vastaava

1. Valtio-oppi, toinen vuosi.
2. Klubi on jäsentensä tuote, joten jäsen.
3. Pikkuhippi sisälläni pakottaa vastaamaan että proge. Mahdollisimman raskas ja räkänen sellanen.
4. Filharmonikoiden konsertti. Tepsin pelistä saa kaiken olennaisen tiedon seuraavan päivän lehdestä.
5. Asuskelen jossain päin Keski-Eurooppaa, elelen leppoisasti ja vapaa-ajallani parannan maailmaa ja/tai vaeltelen Alpeilla jodlaamassa. Sitä, mitä tulen tekemään tämän mukavan aseman saavuttaakseni, en vielä tiedä.
6. Sakset. En osaa perustella, se vaan tulee luonnostaan.
7. Todennäköisesti vittuilen valamiehistöille. Liian suuri suu on aina ollut heikkouteni.

ΦΑΛΛΙΤΟΣ ΙΛΤΑΚΟΥΛΥΣΣΑ 24.1.2010

Historian suurmiehiä: Tony Halme

Teksti: Kai Isoviita

"Kun musta tulee kansanedustaja, mä panen tämän maan järjestykseen. Mä käyn itse henkilökohtaisesti joka saatanan virastossa katsomassa, mitä siellä tehdään vai tehdäänkö mitään. Nukkuminen, kahvin kittaaminen, paskanjauhaminen ja perseen kaivaminen työajalla tulee loppumaan. Mä nostan kansanedustajan ammatin sille kuuluaan arvoonsa ja pistän laiskurit ja syöttiläät kuriin"

Nyrkkeilijä Tony "Viikinki" Halme (1963–2010) valittiin maaliskuussa 2003 laittamaan eduskuntaa kuriin. Loppu on historiaa ja edesmennyt kansanedustaja herättää vielä kuoltuaankin vahvoja mielipiteitä puolesta ja vastaan. Mistä Halmeen suosio sitten johtui ja mikä oli Halmeen merkitys Perussuomalaisten nousulle ja sen myötä suomalaiselle politiikalle?

"Tony Halme oli perussuomalaisten kantoraketti, valtavalta voimalla Halme tunkeutui julkisuuteen ja "piti padan alla tulta". Tony Halmeen hölmöilyt veivät puoluetta myös alaspäin ja antoivat hyvän syyn luokitella perussuomalaisia kielteisellä tavalla. Saldo perussuomalaisten kannalta on kuitenkin plussan puolella. Puolue on vahvempi kuin koskaan, ja tässä nousussa Tony Halmeella on selvä osuus", kirjoittaa Timo Soini Maisterisjätkä-kirjassaan kaksi vuotta sitten.

Perussuomalaisten tulevaisuus olikin uhattuna ennen vuoden 2003 eduskuntavaaleja. Gallupit ennustivat 0-1 paikkaa, Raimo Vistbacka oli istunut kahdeksan vuotta puolueen ainoana kansanedustajana eikä Soinikaan ollut

vielä noussut tunnetuksi henkilöksi. Poliitiikan toimittajien arviot Halmeen äänimäärästä olivat joitakin satoja, ainoastaan Iltalehden Loka Laitinen uskalsi luvata kolmisentuhatta ääntä. Halme kuitenkin näytti epäilijöille ja marssi eduskuntaan 16 390 äänen turvin Perussuomalaisten saadessa yhteensä kolme paikkaa.

Halmeen ja hänen avustajaryhmänsä muotoilema vaaliohjelma sisälsi kymmenen kansan syviin riveihin vedonnutta kohtaa joilla Suomesta piti tehdä parempi ja oikeudenmukaisempi maa. Kovemmat rangaistukset erityisesti huumausainerikoksista, järkevämpi ulkomaalaispolitiikka sekä peruspalveluiden tukeminen urheilun ja kulttuurin kustannuksella olivat esillä. Halme ajoi muutosta myös kansanedustajien määrään ja palkkaan, kuntien hallintoon sekä esimerkiksi työttömyyspäivärahan jakamiseen.

"Tony oli julkaissut pari kirjaa, jotka olivat lennokkaita ja joiden kielikuvat herättivät mielenkiintoni. Ylilyöntejäkin niissä oli, mutta eivät niissä esitetyt ajatukset minua mitenkään pelästyttäneet", kertoo Soini. "Ei hän politiikan perusrakenteista erityisen paljoa tiennyt, tai niistä välittänyt, muuta muutama selkeä teema hänellä oli". Lisäksi Halme osasi esittää kyseiset teemat niin selvästi että myös nuoret ja lähiöiden nukkuvat äänestäjät ymmärsivät ja heräsivät näyttämään keskisormeja eliitille.

Puoluetovereilleen Halme aiheutti harmaita hiuksia ensimmäisestä illasta lähtien. Vastavalittu kansanedustaja

.....

ilmoitti vaalivalvojisissa harkitsevansa oman puolueen perustamista ja epäili seuraavana päivänä radiossa presidentti Halosen olevan lesbo. *"Halmeen työllistävä vaikutus kävi minulle hyvin äkkiä selväksi.. Tuolloin muistan ensimmäistä kertaa ajatelleeni, että nyt olen saanut mitä olen tilannutkin, vaikken ihan tarkkaan ottaen ollut tarkoittanut juuri tätä"*, muistelee Soini. Eduskuntaryhmän sekä puolustusvaliokuntaan valitun Halmeen työ pääsi kaikesta huolimatta vauhtiin ja jatkui kevätistuntokauden ajan ilman suurempia ongelmia.

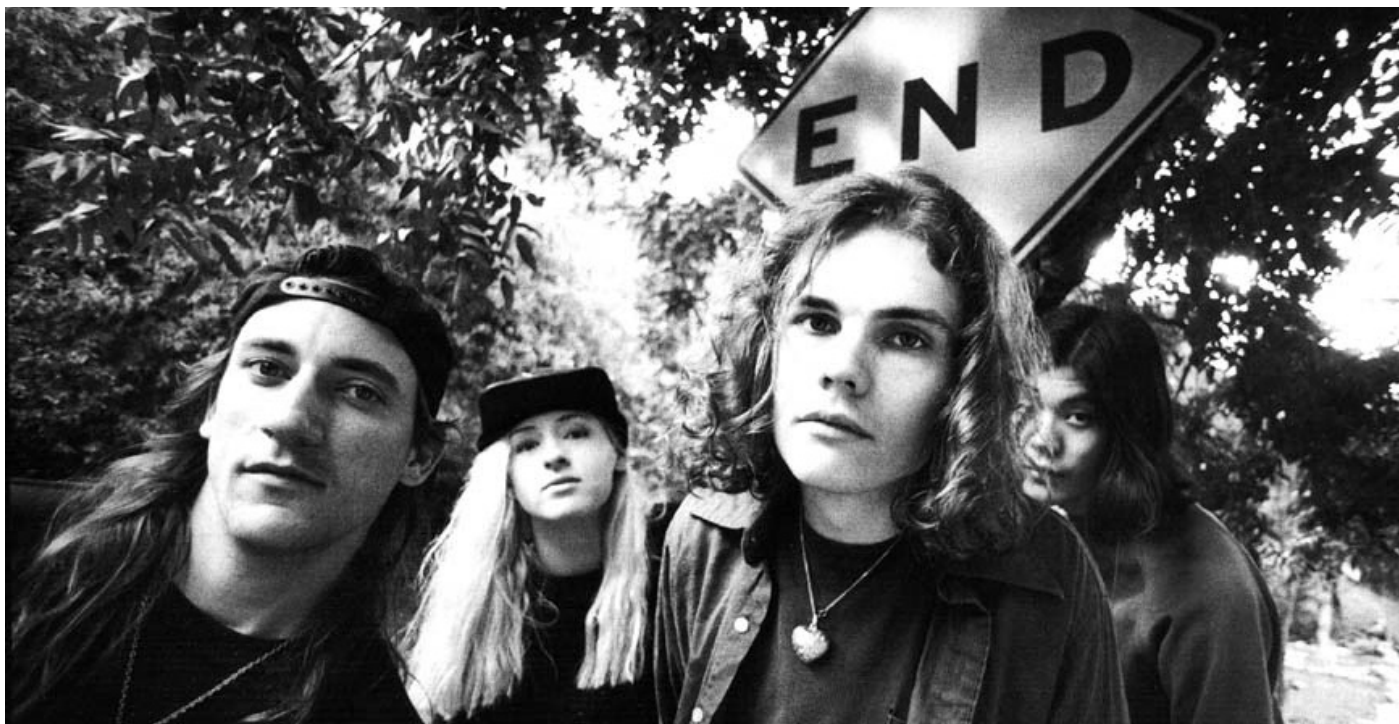
Tony Halmeen lähtölaskenta alkoi heinäkuun 2003 ampumavälikohtauksesta. Sekakäytöstä aiheutunut vakava päävamman piti Halmeen koomassa kolme viikkoa, ja Helsingin käräjäoikeus tuomitsi Halmeen tammikuussa 2004 ehdolliseen vankeusrangaistukseen mm. huumausaineen käytörikoksesta, ampuma-aserikoksesta sekä salakuljetuksesta. Halme pysyi tapaukseen jälkeen raittina, kunnes päihdeongelmat veivät sairaalomalle jälleen vuoden 2006 alussa. Eduskuntaura päättyi lääkärin toteamaan työkyvyttömyyteen saman vuoden marraskuussa.

Vihervasemmistolle tarjoutui Halmeen törttöilyjen myötä helppo tapa leimata Perussuomalaiset ja kyseenalaistaa puolueen uskottavuus. Vuoden 2004 kunnallisvaalit sujuivat heikosti julkisuuskuvan ollessa huono ja puolueen kohtalo oli jälleen veitsenterällä seuraavissa eduskuntavaaleissa. Timo Soinin menestys presidentinvaaleissa lupasi kuitenkin hyvää ja Perussuomalaiset jyräsivät Tony Halme-kortin viuhuttelusta huolimatta vaalivoittoon lähes

kolminkertaista äänimääränsä. Nousu jatkui kunnallisvaaleissa 2008, ja viime kesän europarlamenttivaaleissa kannatus oli yltänyt jo 10 % tuntumaan.

Yleinen näkemys lienee se että Halme petti äänestäjäänsä eikä saanut eduskunta-urallaan mitään aikaan. Tony Halmeen perinnön on sanottu olevan avoimen rasmin tuominen suomalaiseen politiikkaan ja Perussuomalaisia onkin yritetty syyttää muukalaisvihalla ratsastamisesta. Kritiikkiä on herättänyt tämän lisäksi Halmeen poissaolojen määrä sekä eläkkeen saaminen itse aiheutetusta työkyvyttömyydestä. Myös lupausten vastainen taksin käyttäminen veronmaksajien piikkiin aiheutti pienimuotoisen kohun, vaikka mihinkään Jyrki Kasvin (vihr) lukuihin ei Halmekaan yltänyt.

Tony Halmeen puolustukseksi voisi lainata esimerkiksi Paavo Lipposen huomioita Halmeen veteraanien hautapaikka-asiaa käsittelevästä avauspuheenvuorosta: "Ministeri Mönkäreen vastauspuheenvuoroa kuunnellessani ajattelin, että siinäpä harvinainen tapaus: kansanedustaja saa neitsytpuheenvuorollaan ministeriltä selkeän lupauksen korjata esille ottamansa epäkohdan." Eduskunnan sivuilta löytyvät 53 aloitetta ja 125 puheenvuoroa osoittavat että Halme ehti kaikesta huolimatta myös edustaa äänestäjiään ja tehdä töitä heidän eteensä lyhyellä uralaan.

Kuka muistaa vielä ysärin?

Teksti: Sampo Peltola

Kuka muistaa vielä ysärin? Esitettyinä vuonna 2010 kysymys maistuu kieltämättä absurdille; 90-lukuhan on jo kaikin tavoin menneen talven lumia, mutta samalla liian tuoreessa muistissa tuntuakseen aidosti nostalgiselta. Historiankirjoihin vuosikymmen on jäänyt tärkeänä, joskin epämääräisenä, siirtymäkautena, jolloin läntinen maailma yski keuhkoistaan sosialismin tuhkia. Eräät rikastuivat hetkessä, loput köyhtyivät ennestään.

Myös kulttuurin saralla koettiin myllerryksiä sinipunaisen amerikanisaation vyöryessä tulva-aallon tavoin sen viimeisen aallonmurtajan, rautaesiriipun, ylitse. Eikä jo ennestään tähtilipun piirissä ollut Eurooppakaan selvinnyt kuivin jaloin, kun amerikkalaiset sitcomit, animaatiot ja toimintaelokuvat lainehtivat yli Atlantin.

Tässä ei tietenkään ollut mitään ennenkuulumatonta, olihan amerikkalainen kulttuuri-imperialismi ilmiönä jo tuolloin vuosikymmeniä vanha. Uutta oli kuitenkin sen maantieteellinen laajuus, määrällinen runsaus sekä moraalinen aneemisuus, joka kaikista populaarikulttuurin haaroista ilmeni selvimmin musiikissa. Vielä 80-luvulla maailmanparantajarokkarit R.E.M. ja U2 saarnasivat rauhaa ja jopa radiopopparit lauloivat toisinaan ydinsodasta.

90-lukua tähdittivät taas kiistanalaiset, mutta sitäkin kaupallisemmat superstarat Eminem ja Marilyn Manson sekä purkkapossot Spice Girls, 'N Sync ja Backstreet Boys. Muttei ysäri pelkästään Beckhamin silikoneille ja kalkinkalpeille törkyturville kuulunut.

Pörinää ja piikkihuumeita

Vaihtoehtorock oli jo 80-luvulla karistanut kulttistatukensa ja noussut melko laajalti tunnetuksi genreksi. Silti kyseessä oli vielä selkeästi alakulttuuri, jonka artistit noudattivat punk-estetiikkaa, levyttivät itsenäisesti ja mainostivat lähinnä puskaradiossa. Sateisesta Seattlesta vyöryi maailmalle vuosikymmenen taitteessa liuta sosiaalisesti syrjäytyneitä, risaisesti pukeutuvia kloppeja, joiden melodraamaa tihkuvia lyriikoita säestivät raskaat ja säröytyneet sähkökitarat. Grunge kohosi nopeasti Nirvanan johdolla radioaalloille, ja bändit kuten Soundgarden, Pearl Jam ja Smashing Pumpkins seurasivat perässä.

Vaikka yhtyeiden välillä oli selviä sävyeroja, grunge oli niin temaattisesti kuin tunnelmallisesti selvästi sisäänpäin kääntynyttä ja vetosi mieluummin tunteisiin kuin omaan tuntoon. Masennus ja melankolia niittivät yleisöä etenkin keskiluokkaisista nuorista, ja tyylilaji eli hetken räikeän itsetuhoista elämää vuotaakseen hetkessä kuviin Nirvanan Cobainin ammuttua itseään päähän maaliskuussa '94.

Katu kaupallistuu

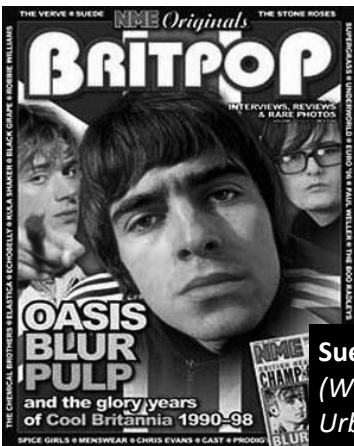
"Look in da eyes of ur mothafuckin' killa, I want u t' witness ur mothafuckin' murda, nigga..." mölyää Scarfaceksi itseään kutsuva gangsta-räppäri Brad Jordan hittialbumillaan The Diary.

Public Enemy: *Fear of a Black Planet* (1990); **Ice Cube:** *Death Certificate* (1991); **Nas:** *Illmatic* (1994); **2Pac:** *All Eyez on Me* (1996); **Lauryn Hill:** *Miseducation of Lauryn Hill* (1998)

Nirvana: *Nevermind* (1991); **Pearl Jam:** *Ten* (1991); **The Smashing Pumpkins:** *Siamese Dream* (1993); **Soundgarden:** *Superunknown* (1994)

Suede: *Suede* (1993); **Blur:** *Parklife* (1994); **Oasis:** *(What's the Story) Morning Glory?* (1995); **The Verve:** *Urban Hymns* (1997)

"With da gang yo, niggas wanna bang ya, and hang ya, and stain ya, with one up in da chamba..."

Hip-hop oli toinen merkittävä musiikkigenre, joka löysi tiensä valtavirtaan suurten 90-luvun puolivälin jälkeen suurten levy-yhtiöiden haistettua dollarinkäryn. Samalla, kuin taikaiskusta, katosivat myös sanoitusten väkevä yhteiskuntakritiikki ja artistien luokkatietoisuus. Sen sijaan tuli ajankohtaiseksi tilittää timanttipaikat hampaissa naapurin kotipoikien rei'ittämisestä puoliautomaattisella sekä ylistää kiinteäpakaisten haaremityttöjen suihinototaitoja.

Public Enemyn aggressiiviset poliittiset kannanotot ja Nasin karut selviytymisballadit saivat antaa latua paritamiselle, huumekaupalle ynnä muille läpeensä kaupallisen gangsta-rapin avaintemoille. Samoihin aikoihin kasvatti suosiotaan myös huomattavasti keskiluokkaystävällisempi hip-hopin feminiini alahaara rhytm and blues, kadunomaisesti r'n'b.

Cool Britannia

Grunge pyyhkäisi yli valtameren ja teki railakkaan maihinnousun Brittein saarille ikään kuin myöhästyneenä vastavetona Beatlesin ja Rollareiden 60-luvun amerikanivaasiolle. Tyyliuunta dominoi kyllä hittilistoja ja keräsi kannattajia, mutta inspiroi samalla vain harvoja brittiar-

tisteja, jotka karsastivat genreä sen rähjäisen imagon ja amerikkalaisuuden takia. '93 tienoilla Lontoon Camdenin alueelta putkahti parrasvaloon useita kevyempää kitara-rokkia soittavia poikabändejä, joiden naseva lavakarisma, muotitietoinen pukeutuminen sekä peribrittiläiset teemat vetosivat paitsi kaupunkilaisnuorisoon kuin myös heidän vanhempaisiin.

Britpopiksi kastetusta tyyliuunnasta tuli olennainen osa 90-luvun britti-identiteettiä ja se kylpi alusta asti parrasvalossa; iltapäivälehdet seurasivat innolla artistien yksityiselämää, ja Oasisin ja Blurin armoton mitteli vuosikymmenen ikonisimman bändin asemasta jakoi kansalaiset leireihin kuin valioliigan loppuottelu konsanaan. Kerrotaan jopa New Labourin nuoren ja tyyliuunnin pääministerin Tony Blairin kutsuneen aikakauden yhtyeitä puoluefaareihin yhteishenkeä valamaan.

Monet brittopparit olivat moppitukkiin avoimen ret-rohenkisiä ja lauloivat usein kaihoisesti menetetyistä, paremmasta Britanniaasta. Ilmiötä leimasikin alusta saakka korostettu valkoihoisuus ja kulttuurinationalismi, ja se väsähti nopeasti 90-luvun lopulle tultaessa. Tästä huolimatta aikakauden megahitit Wonderwall ja Bitter Sweet Symphony ovat pysyneet sitkeästi soittolistoilla tähän päivään saakka.

(...seuraavalla sivulla muutama erityismaininta)

Tsekkaa myös nämä:

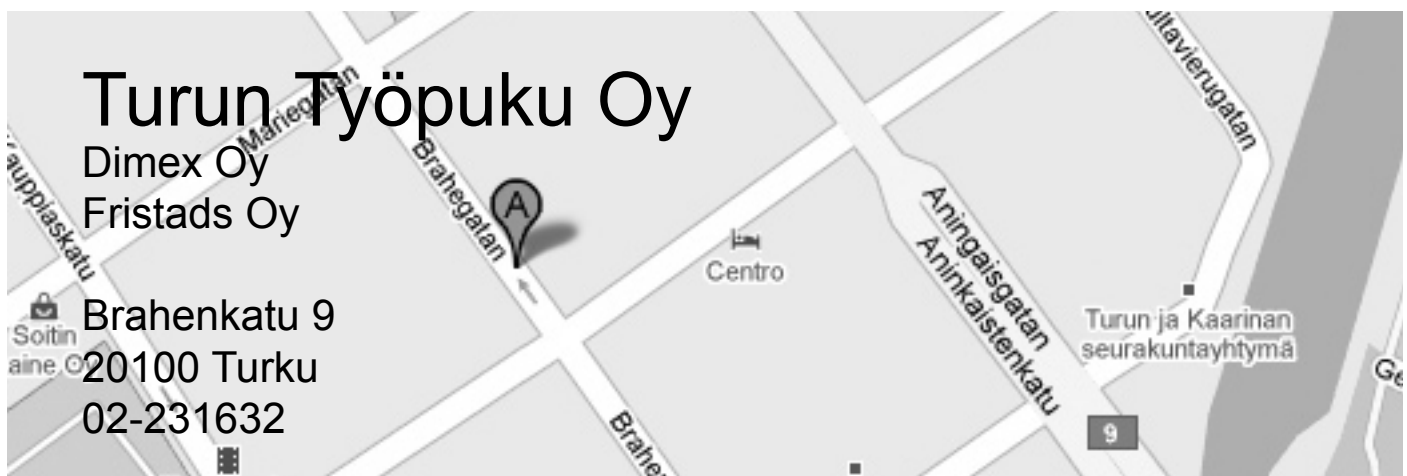
Fugazi: *Repeater* (1990) Fugazi merkitsi monille 90-luvun amerikkalaisnuorille samaa, mitä Bob Dylan oli merkinnyt heidän vanhemmilleen. Hardcorenelikko pysyi uransa loppuun saakka uskollisena DIY-etiikalle, eikä esimerkiksi koskaan rahastanut keikkalipuistaan viittä taalaa enempää. Esimerkillisen elämäntyylin lisäksi bändi äänitti vielä kuusi uskomattoman taiteellista ja koukuttavaa punkalbumia, joista debyyttilevy *Repeater* lienee helposti lähestyttävien.

My Bloody Valentine: *Loveless* (1991) Innovatiivinen, äänekäs ja riipaisevan kaunis *Loveless* on muodostunut indiepiireissä käsitteeksi, jota on monasti imitoitu muttei koskaan täysin replikoitu. Ajattoman mestariteoksen takana ovat kitaraguru Kevin Shieldsin tremolotalla sekä laulaja Bilinda Butcherin enkelimäinen hyminä. Taiderockin kaviaria.

Rage Against the Machine: *Rage Against the Machine* (1992) RATM:n debyytti oli niin poliittinen kuin myös musiikallinen nyrkinisku. Yhdistämällä Zack de la Rochan rap-tulituksen Tom Morellon repiviin metalliriffeihin bändi loi viinanväkevän statementin, jonka mielipiteitä jakava vasemmistomilitarismi jää toiseksi sen hämmästyttävälle musiikilliselle annille

Nine Inch Nails: *The Downward Spiral* (1994) Grunge sai massat janoamaan melodramaattista angstia, joka on aina ollut Nine Inch Nailsin aka Trent Reznorin tavaramerkki. *The Downward Spiral* on teemalevy, joka kertoo syrjäytyneen henkilön syöksylaskusta kohti itsetuhoa. Nerokkaan synkkiä sanoituksia komppaavat kirskuvat kitarataustat ja paukkuvat konerummut.

Radiohead: *OK Computer* (1997) Britpopin dominoimassa kuningaskunnassa monet tyylillisesti omaperäisemmät rockartistit jäivät ilman yleisöä ja joutuivat joko myötäilemään valtavirtaa tai ripustamaan kitaransa naulaan. Radiohead ei ollut yksi näistä yhtyeistä. Poikaviisikon kolmas albumi *OK Computer* on stratosfääriseen älykäs ja monivahteinen outolintu, josta tarkkakorvainen kuuntelija löytää uusia ulottuvuuksi vuosienkin säännöllisen pyörittämisen jälkeen.

Klubissa kuultua

“Kaikenlainen verotus on luonnollisesti pahasta, mutta --” -Mikael

“Eiks hyla nyt riittäis?” “Ei.” “Pellet!” -Laura

“Tutkijan uran suositteluksissa opiskelijalle tulee vähän pedofiili olo. Siinä tietää tekevänsä pienelle pahaa.” -Kimmo

Hyvä lukija, hyvä kansalainen!

Joku päivä saatat olla yksi heistä. Kuka - sillä on merkitystä.
Ahneuden uhreja muistaen, järjen liekkiä ylläpitäen.
Ei valalle, ei väkivallalle, ei vääryydelle.

Tee työtä, jolla on tarkoitus.
PÄÄOMALLE

Kuka valvoo ja miksi?

Koulu-urkinta-kampanja taistelee verkossa apatiaa vastaan

Viestintäsalaisuuden loukkaus on rikos:
"Rikoslaki 38 luku: Tieto- ja viestintärikoksista

3 §: Viestintäsalaisuuden loukkaus

Joka oikeudettomasti

1) avaa toiselle osoitetun kirjeen tai muun suljetun viestin taikka suojauksen murtaen hankkii tiedon sähköisesti tai muulla vastaavalla teknisellä keinolla tallennetusta, ulkopuoliselta suojatusta viestistä taikka

2) hankkii tiedon televerkossa välitettävänä olevan puhelun, sähkeen, tekstin-, kuvan- tai datasiirron taikka muun vastaavan televiestin sisällöstä taikka tällaisen viestin lähettämisestä tai vastaanottamisesta,

on tuomittava viestintäsalaisuuden loukkauksesta sakkoon tai vankeuteen enintään yhdeksi vuodeksi.

Yritys on rangaistava."

Miten määrittelet nykyään yksityisyytesi? Moderni, internetiä käyttävä ihminen tuo itsestään esille julkisesti yhä enemmän yksityiskohtia muiden ulottuville. Ideaalitalanteessa internetin käyttäjä tietää miten suojata tietoaan ja käyttötottumuksiaan. Hän osaa suojata työvälineensä palomuurien avulla, saa kirjoitella keskustelupalstoille anonymisti, ja pystyy valitsemaan, kuinka paljon kertoo yksityiselämästään facebook-profiilissaan. Näissä tilanteissa yksityisyydensuoja toteutuu, mutta mitä tapahtuu kun koneen omistaakin joku muu, ja pystyy sitä kautta valvomaan kaikkea sen kautta tapahtuvaa tietoliikennettä, esimerkiksi oppilaitoksessa?

Turkulainen oikeusnotaari on ottanut harteilleen projektin, jolla pyritään tuomaan julkiseen tietoon oppilaitosjärjestelmän harjoittama avoin ja laaja valvontakäytäntö, jolla poljetaan internet-käyttäjien perustuslaillisia oikeuksia. Koulu-urkinta.info on luotu kampanjasivustoksi, jolla tuodaan yksityisyydensuojan ulottuvuudet koko kansan tietoisuuteen ja tarpeen vaatiessa vaaditaan valtaapitäviltä reagoitua sen loukkauksiin.

Kaikki alkoi siitä, kun Kokkolan kauppaopiston opiskelija Mika Valtonen sattui lukemaan Helsingin Sanomista uutisen, joka oli huolestunut Keravan oppilaitosten valvontatavoista, joita käytettiin oppilaiden tietokoneiden käyttöä vastaan. Jutun oli kirjoittanut 15-vuotias Nuorten ääni -toimituksen kirjoittaja Robert Sundman, joka välitti omien luokkatoveriensa ja muiden keravalais-opiskelijoiden tunteja koulussa, jossa henkilökohtaisten asioiden hoitaminen verkossa tuntui jo epämiellyttävältä väitetyn valvonnan takia.

Oppilaitosten mukaan tietokoneohjelmistot mahdollistavat reaaliaikaisen työpisteiden seuraamisen ja niiden etäohjaamisen tarpeen vaatiessa. Tietoliikenteen seuraaminen oli oppilaitoksen rehtorin mielestä hyväksyttävää, vaikka itseasiassa väittikin haastattelussa valvonnan olleen pelkkä pelottelumielellä tehty uhkaus. Tästä huolimatta tietosuojavaltuutettu Reijo Aarnio paheksui toimintaa. Valtonen tarkisti jutun innoittamana oman koulunsa tilanteen, ja selvisi, että myös siellä seurattiin oppilaiden liikkeitä samoin keinoin. Tilannetta alettiin sel-

vittämään tarkemmin oikeusnotaari Jussi Karin kanssa, ja molempien järkytykseksi selvisi, että tällaista Suomen lakien vastaista valvontatoimintaa ympäri maata.

- Perustimme koulu-urkintakampanjan, koska ilmeisesti oppilaitokset eivät vain tiedosta sitä, että tällainen oppilaitosten suorittama valvontatoiminta ei ole laillista millään tavalla. Opettajat perustelevat helposti valvontatoimintaa tarpeillaan kontrolloida oppilaita, mutta se ei silti muuta niitä yhtään hyväksyttävämmiksi. Demokraattisessa yhteiskunnassa viranomaistoimia ei voi perustella vain käytännöllisyydellä. Kaiken viranomaistoiminnan on perustuttava lain antamiin valtuuksiin, kertoo Kari.

Yksityisyydensuoja on valveutuneelle internetin käyttäjäkunnalle niin tärkeä asia, että sitä vastaan hyökäävät epäkohdat joutuvat helposti julkisen keskustelun kohteeksi. Esimerkiksi ikuisuuskyseksi muodostunut tekijänoikeus- ja piratismiväittely ovat iso osa verkossa käytävää lakitieteellistä diskurssia. Jostain syystä Karin projekti ei ole julkisesta tiedotteestaan huolimatta saanut paljoa mediajulkisuutta. Turun sanomat on julkaissut siitä pienen artikkelin, ja Piraattipuolue on ainoana poliittisena tahona välittänyt tietoa hyvin monimutkaisesta asiasta eteenpäin.

Yleensä piraattipuolueen linjavedot ovat yksityisyydensuojaan liittyviä asioita puoltavia, mutta nyt urkintajuttua on puitu esimerkiksi piraattinuorien blogimerkinnässä, jonka kommenttien sävy on hyvinkin ristiriitainen, ja jotkut niistä suorastaan tyrmäävät kampanjan. Laiton valvontaratkaisu onkin tietyllä tavalla yksinkertainen ja pysäyttää tiettyjä lieveilmiöitä selkeästi. Oppilaiden aikaa kuluu tietenkin koneilla muihinkin asioihin kuin opetukseen, ja tämä häiritsee opiskelua. Laittomien keinojen käyttö ratkaisumetodina ei kuitenkaan voi olla yhteiskunnassa hyväksyttävä oletus oppilaitoksille.

Ongelmallista valvonnasta keskustelemisen tekee se, että esimerkkitapaukset ovat aina hypoteeseja, ja konkreettisia esimerkkejä valvontatoiminnasta on vaikea esittää ja markkinoida dramaattisina rikkomuksina. Tekijänoikeusrikkomus liittyy esimerkiksi helposti käsitettävään hyödykkeeseen, mutta miten mitata konkreettisenä käsitteenä yksityisyyden rikkomista ja anastamista, joka syntyy kokonaisvaltaisen valvontatoimen "lieveilmiönä"?

Professori Daniel Solove määrittelee ongelmaa Kafkan Oikeusjutusta tutun syytöksen kohdistamisen ongelman avulla; verkkoyksityisyydessä ei ole kyse yksittäisistä tiedoista, vaan ylipäätään kaikesta verkkokäyttäytymisen myötä kerääntyneestä tiedosta ja siitä, kuka sitä hallitsee. Yksi salaisuus sinne tai tänne - ihminen jättää jälkeensä niin paljon tietoa, että digitaalisen minän suojeleminen on usein täysin mahdotonta, koska se muodostuu niin monista seikoista, joita aina ei edes tiedosta - status-päivityksistä, ostostiedoista ja sähköpostiviesteistä.

Kuka silloin lopulta omistaakaan oikeudet kaikkiin tuotoksiinsa netissä, ja kuka niitä suojelee tai hyödyntää?

Erilaista ruohonjuuritason oireilua

Ruotsin telelakien muutokset ovat nousseet keskustelunaiheeksi Suomessakin, koska viestiliikennekäytäntöiden takia suomalaiset sähköpostit päätyvät lakien takia ruotsalaisen viestintätiedustelun luettaviksi. Valveutuneet piirit pitävät huolen siitä, että orwellmaiset kehitysasteet ympäri maailmaa ylittävät uutiskynnyksen internetin uutispalveluissa, keskustelufoorumeilla ja lopulta päätyvät yleiseen tietoisuuteen. Iranin presidenttivaalien internet-vastarinta ja Kiinan surullisenkuuluisa autoritääriäinen internet-politiikka ovat osa modernin yhteiskuntakehityksen yleistietoa. Näihin verrattuna pienen skaalan kouluurkintajutusta tekee ongelmallisen se, että tilannetta pohditaan pedagogisesta näkökulmasta ennen muita, koska samanlaista draamatiikkaa sillä ei ole kuin verkkomaailman suurimmilla uutisjutuilla. Keskustelunavaus sen yksinkertaisen seikan pohjalta, että toiminta on lainvastaista, ei ole ainakaan vielä tuottanut tulosta.

- Valtonen eteni oman kokkolalaisen oppilaitoksensa kohdalla loogisesti ja valitti valvonnasta laittomusaspektein varustautuneena. Vaatimukselle lopettaa käytäntö viitattiin koulun puolesta kinnasta ja ainoa toimenpide oli valvonnasta ilmoittaminen entistä selkeämmin työpisteiden äärellä, kertoo Kari alkuperäisen tapauksen kehittymisestä.

Pohdimme haastattelutilanteessa luovassa ilmapiirissä Karin kanssa koko valvontakehityksen problematiikkaa ja mietimme, miten yksinkertaisilla asioilla päästäisiin tilanteisiin, joissa valvontaa voitaisiin tehostaa perustuslakia rikkomatta. Turun Sanomiin haastateltu Kupittaaan lukion apulaisrehtori myöntää viitsivänsä valvoa tietokoneita harvoin, mutta olevansa pakotettu siihen esimerkiksi koetilanteissa. Puhutaan aika itsestäänselvistä asioista ja tilanteista, joita varten kehitetty valvontaohjelma ei tunnu realistisesti ainolta vaihtoehdolta.

Jos stereotypisesti luokkaa kiertävä opettaja koetilanteessa on siirtynyt tietokoneen ääreen, onko se tarpeeksi pätevä syy siirtää valvontavastuunkin työkalut tietokoneelle? Jos ohjelmistoilla pystytään valvomaan ja puuttumaan eri ohjelmien käyttöön, niin minkä takia koetilanteita varten ei voitaisi vain rajata tiettyjen ohjelmien käyttöä? Kun ohjelmistojen kehittyminen oppilaitoskäyttöön on johtanut laittomaan ratkaisuun yksinkertaisimpana vaihtoehtona, oppilaitoksien vastuuta onkin syytä peräänkuuluttaa.

- Opettajien argumentaatio ei yletä koskaan lakitermeihin, vaan kaikki pohjautuu käytännön syihin. Heidän mielestään valvonta ratkaisee ongelman, ja valvonta itsessään on alkuperäistä ongelmaa pienempi, ja opettajalle arvokas

työväline. Lain ja tietosuojavaltuutetun tulkinnan mukaan ilmoittaminen ei kuitenkaan poista lainvastaisuutta, Kari alleviivaa.

Ratkaisua odotellessa

Koulu-urkinta-sivusto on toiminut joulukuun alusta tietosivuna, jota kautta opiskelijat ympäri Suomea ovat voineet lisätä projektin tietoon oppilaitoksia, joissa laittomia valvontakeinoja käytetään. Maaliskuun alussa lista välitetään eduskunnan oikeusasiamiehelle ja tietosuojavaltuutetulle sen toivossa, että asiaa ei niin vain lakastaisi maton alle jonkin sortin välttämättömänä pahana. Jutun kirjoitushetkellä kouluja oli jo ilmoitettu listalle 36.

On ymmärrettävää, että listalla on vain murto-osa kaikista maan valvotuista oppilaitoksista, koska niin moni seikka pitää oppilaan suun kiinni todellisuudesta. Omaa koulua kohtaan tunnetaan uskollisuutta eikä valvontaa ongelmana osata rinnastaa tuttuihin opettajiin, jotka välttämättä kaikki eivät käytä taikka hyväksy ristiriitaisia valvontakeinoja. Vaikka kampanja onkin pysynyt uutiskynnyksen alapuolella tähän mennessä, etenee se suunnitellun mukaan.

- Maaliskuisen listan luovutushetken lisäksi odotamme myös kannanottoa ja päätöstä, jonka tietosuojavaltuutettu antaa Kokkolan tapauksessa, jota olemme Valtosen kanssa ajaneet erillistapauksena yksityishenkilöinä. Tapauksen käsittelyaika on kuitenkin pitkä, ja valtuutetun vastaanottamaa ilmoitusta seurasiikin automatisoitunut viesti, joka kertoi tapauksien käsittelyajoiksi yksityishenkilöiden kohdalla 9 kuukautta, Kari toteaa.

Tietoliikennekysymykset työllistävät tästä päätellen viranomaisia nykyään huomattavan paljon. On syytä toivoa, että Koulu-urkinta-kampanjan kaltaiset ruohonjuuritason projektit herättävät keskustelua verkkovalvonnasta muissakin yhteyksissä kuin suurten globaalien uutisaiheiden kuriositeetteinä. Ehkä julkinen keskustelu auttaa tulevaisuudessa niin palveluiden kohteita, käyttäjiä kuin valmistajiakin tiedostamaan oikeutensa ja velvollisuutensa, riippumatta siitä kuinka monimutkaisia monet uuden online-maailman laillisuus- ja tietosuojakysymykset sitten ovatkin. Tässä tapauksessa laillisuusperusteiden toteaminen on kuitenkin hyvin selvä tapaus – niitä ei ole.

vasemmistonuoret
kaduilla ja kabineteissa

ainua tarvitaan, sillä
on hyvä maailma mahdollinen

vs-vanu.fi vasemmistonuoret.fi

Erikokoisia juhlahuoneistoja
Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka
Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat, sauna

Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
tilausravintola

Miksi Jumala ei heitä noppaa

- iltapäiväni Tyrmissä ilman avainta

Teksti: Deniz Kacar

Lihava, parrakas mies maastokuvioituissa housuissa mutustaa raejuustoa suoraan purkista. Kulahtaneilla sohvilla lojuu useita hintelämpiä rillipäitä, joita verrattaessa laiskanlinnaansa juurtuneeseen körilääseen ei jää epäilystäkään siitä, kuka täällä määrää, ja kuka täällä syö kaiken raejuuston. Pari heistä piirtelee karttakepillä sotasuunnitelmia seinällä roikkuvalle Warhammer-julisteelle ja hihittelee kuin avohoitopotilaat, mikä ei tässä tapauksessa ole ollenkaan kaukaa haettu vertaus. Ummehtunut koppi lemuaa vanhalle miehelle, eikä kukaan tunnu välittävän – täällä **Turun Yliopiston Rooli- ja Strategiapeliteura Tyrmin** jäsenet viettävät pahimmillaan 8 tuntia päivästä. Avaan oluen silkasta kauhusta.

Vielä muutama tunti sitten oksensin taloyhtiöni pesutuvassa sisäelimiäni ja pakoilin uhkaavasti käyttäytyviä seiäni naiivisti kuvitellen, että nuo jäisivät päiväni pahimmiksi pelkotiloiksi. Viikkoa aikaisemmin olin nimittäin lupautunut ottamaan selvää, mitä yliopistomme lukuisten, merkillisten harrastusyhdistysten järjestämissä illanvietoissa tapahtuu, mutta en osannut aavistaa, että Tyrmin, P-klubimme rakkaan naapurin, kortti- ja lautapeli-ilta olisi niistä ensimmäinen.

Katsokaahan, roolipelaamisella on aina ollut minuun jokseenkin sama vaikutus kuin jäähdytysnesteen juomisella, vaikkakin paljon mieluummin joisin jäähdytysnestettä kuin viettäisin iltapäivääni alan harrastajien seurassa ilman aikeita räjäyttää itseäni. Älkää silti käsittäkö väärin, olen itsekkin lapsuudessani pelannut lautapeliä jos toistakin, mutta minä vain älysin lopettaa samoihin aikoihin, kun huomasin, että tytöillä on rinnat. Koska nämä kaverit viihtyvät noppien äärellä edelleenkin kuin Corolla-kuskit, olen pakotettu olettamaan, etteivät he ole tehneet samaa havaintoa, mikä taasen tekee roolipeleistä silmissäni vain entistäkin kyseenalaisempaa touhua.

Tämä ei siis ollut tehtävä heikkohermoisille eikä absoluutisteille, joten aloitin määrätietoisen rommin ja jäähdytysnesteen kiskomisen hyvissä ajoin viikkoa ennen sopimaani vierailua. Kun seitsemän päivän kierteen jälkeen pyörivä pyykki alkoi muodostaa liian psykedeelisen kaleidoskoopin seurattavaksi, palasin vaivoin itsemurhayksiöön, käperryin kylpyhuoneen nurkkaan ja kurkistin lompakkooni: setelit olivat viikossa vaihtuneet kokonaisuudessaan yökerhojen sisäänpääsylimukkeisiin sekä taksien ja kebabravintoloiden kuitteihin. Sakkolappua näpistyksestä en osaa selittää vielääkään, joten ymmärtänette, millaista henkistä valmistautumista journalistinen via dolarosani on

vaatinut. Neljännen tasoittavan jälkeen kuitenkin keräsin itseni, pakkasin olkalaukkuuni olutta ja rommia, kiinnitin jääkaapin oveen servetille kirjoitetun testamentin ja vaelasin ihmisiä parhaani mukaan vältellen Tyrmin toimistolle.

Tyrmäläiset eivät turhaan kutsu kokoustilaansa Luolaksi: sen hyllyt notkuvat epävakaisista pinoista lautapelejä, joiden nimet kertovat maallikolle yhtä paljon kun naisen anatomia trekkerille, ja ahtaan, sellimäisen huoneiston ainoan ikkunan suomaa valoa tehokkaasti torjuvat niin edellä mainitut pinot kuin ilmassa sakeana leijaileva pölykin. Luola on siis miljöönä kammottava jo valmiiksi, eikä asiaa helpota se, että näen kahtena.

Tervehdin läsnäolijoita ja keksin taustatarinan juomiselleni: väitän, että aloittelen ajan puutteen vuoksi tulevaa baari-iltaa varten, vaikka tosiasia en suoraan sanottuna vain uskaltanut tulla selvin päin. Toimittajalle ei tehdä tilaa sohvilla ennen kuin erikseen pyydän. Tietenkin köyhän miehen Casanovana raivaan itselleni istumapaikan seurueen ainoan naisen vierestä ja kaivan esiin muistioni.

"Kukaan ei muista", vastaa raejuustonsa sivuun siirtänyt maastohousuinen golemi, puheenjohtaja, kun tiedustelen yhdistyksen ikää. *"Minulla on kyllä jäsenkortti vuodelta 1997, mutta yhdistys saattaa olla vanhempikin",* lisää nörttilauman karaistunein veteraani, risupartainen patu, joka vaikuttaa liian iäkkäältä lavatansseillekin, yliopistosta nyt puhumattakaan. Hän muistuttaa minua suuren kultaryntäyksen mökkihöperöistä mainareista, joten kutsun häntä jatkossa Old Timeriksi - pääasiassa tosin vain siksi, etten ole vaivautunut kysymään keneltäkään nimeä.

Yhdistykseen osaa toki liittyä kuka vain, mutta kryptisempi kysymys on se, mikä ylipäättään saa nuoren miehen hullaantumaan nopista, korteista ja velhohatuista kuin britti Ibizalla.

"Itse aloitin pelaamisen 14 – 16 vuotiaana" - eli järkytykseni reippaasti puberteetin ja rintojen huomaamisen jälkeen - *"silkasta uteliaisuudesta. Sen jälkeen sitä vain tekee. Pääasianahan on kuitenkin sosiaalinen kanssakäyminen ja pelikavereiden kanssa rupattelu",* yrittää juuri pita-kebabin kanssa paikalle ilmestynyt rivihörhö seivailla. *"Paitsi Web Of Powerissa ollaan hiljaa!",* huomautetaan toisaalta, kun touhu alkaa ilmeisesti kuulostaa liian järkeenkäyvältä.

Kiusallista ilmapiiriä voisi leikata veitsellä ja levittää näk-

kileivälle. Puheenjohtaja on alkanut maalata Warhammer-figuurejaan kirjastotädin keskittyneisyydellä, samalla kun muut pyörittelevät peukaloitaan ja vuoroin ihmettelevät outoa vierasta. En ole valmistellut minkäänlaisia kysymyksiä etukäteen ja oloni on kuin stripparilla kirkossa. Avaan hermostuneisuuttani toisen oluen. Mitä täällä yleensä siten tehdään?

"Yllättävän harvoin edes pelaamme pelejä. Yleensä vain jahkailemme aikamme, jaksaisiko jotakin peliä pelata, toteamme ettemme jaksaa, ja menemme sitten kotiin", valaistuaan laiskanlinnan suunnalta. Toistaiseksi Tyrmä on vaikuttanut paikalta, jonne hauskuus ryömii haavoittuneen pesukarhun tavoin kuolemaan, eikä tämä todistus juuri muuta käsitystäni. *"Silloinkin kun pelaamme, pelaamme useimmiten jotain ripeää. Peruspeleihin olemme tosin ehtineet jo kyllästyä."*

Ripeän pelin tyrmäläiset määrittelevät alle tunnin mittaiseksi, joskin pari kertaa vuodessa innostutaan tahtomaan **Twilight Empiren** tai **Diplomacy**n kaltaista kymmenen tunnin maratonipeliäkin, johon sisältyy muun muassa pelaajien välisiä neuvottelutaukoja. Warhammerin kaltaisissa figuripeleissä pienet taistelut muodostavat suuremman kokonaisuuden, jonka loppuun pelaaminen saattaa kestää kuukausiakin, ja toisinaan kokoonnutaan koko viikonlopun mittaisiin, tauottomiin sauna- ja peli-iltoihin. Pöydän reunalla nököttävän, tahriintuneen kahvinkeitimen funktio käy siis yhtä ilmeiseksi kuin seuraava kysymykseni: eikö teillä helvetti soikoon ole parempaa tekemistä?

"Ei tähän loppujen lopuksi niin paljon aikaa haaskaannu", on saamani vastaus. Päätän vaihtaa aihetta toiseen elementtiin huoneessa.

Nainen. Sellainen on ilmielävänä istunut vieressäni koko haastattelun ajan pitäen mahdollisimman vähän melua itsestään, mistä häntä ei juuri voi syyttää. Siro, vienosti hymyilevä, viehkeähkö tyttö erottuu luotaantyöntävistä mieskollegoistaan kuin valkoiseen vessakaakeliin tuherrettu kirkkovene. Miksi hän on lajinsa ainoa?

"Itse asiassa jäsenistöstämme jopa 20% on naisia. Heitä ei kuitenkaan tunnu kiinnostavan strategiapelit, jotka muodostavat suuren osan yhdistyksemme toiminnasta", Maastohousut selvittää. Nainen yhtyy väitteeseen ujona ja luo merkitsevän katseen, jonka tulkitsen äänettömäksi avunhuudoksi. Yksi mankelin läpi vedettävistä sivustaseuraajista noutaa kaapista laatikollisen vihreää nauhakarkkia ja alkaa maiskuttaa äänekkäästi.

Yleinen harhaluulo on, että roolipelaaminen tarkoittaisi samaa kuin live-roolipelaaminen, eli larppaus, jossa haltioiksi pukeutuneet ikineitsyet mäiskivät toisiaan vaahtomuovimiekoilla Suomenlinnassa. Näin ei kuitenkaan ole, vaan larppaus on höhlää touhua jopa roolipelaajien mielestä,

ja tyrmäläiset ottavatkin moisiin aktiviteetteihin selkeää pesäeroa: täällä pelaaminen tapahtuu vain pimeissä kelleareissa.

"Se on vähän sellainen don't ask, don't tell -juttu. Larppaajat ovat kyllä tervetulleita, mutta tällä hetkellä jäsenistöstämme ei heitä juuri löydy. Heillä on omat piirinsä", Maastohousut linjaa vakavana. *"Mikäli heitä yhdistykseen kuitenkin tarpeeksi liittyy, voimme harkita jopa larp-tapahtumien järjestämistä."*

Palaamme tuijottelemaan seiniä. Kiiltävään nahkatakkiin sonnustautunut heviletti pahoittelee ja tekee lähtöä osoittaen hyvästinsä erityisesti Lumikille vieressäni - ehkä kaikki toivo ei olekaan menetetty. Inspiroivat jäähyväiset eivät kuitenkaan auta, vaan mielikuvituksessani on edelleen kysymysten kohdalla Kreikan kokoinen musta aukko, jota yritän parhaani mukaan täyttää lähikauppani halvimmalla oluella. Luojan kiitos, nörtit ovat kuitenkin tilanteen tasalla ja ehdottavat vierailuni kunniaksi erää H.P Lovecraftin kauhunovellettiin perustuvaa **Arkham Horror**-peliä. Se on kuulemma seuran suosituin, vaikka peliä ei Luolan taivasiin kurottavista laatikkotorneista löydykään – jokaiselta jäsenellä kun on kotona oma kopionsa. Pikaisen hakureissun jälkeen puretaan huteralle pelipöydälle kortteja, noppia ja nappuloita, joita paremmin tietämättömänä luulisin jonkinlaisiksi akvaariokoristeiksi. Kaivan olkalaukustani pullon vaaleaa Negritaa. Tästä eteenpäin muistiinpanoni ovat lukukelvottomia.

Puheliaimmaksi osoittautunut laiheliini vastapäätäni selittää pelin kulkua: tarkoituksemme ei ole kilpailla toisiamme vastaan, vaan pyrkiä yhdessä päihittämään peli itse. Jos olisin pilvessä, tällaiset Babylon-metaforat räjäyttäisivät tajuntani. Peli voidaan voittaa sulkemalla laudalta portteja toiseen ulottuvuuteen, jotteivat muinaiset jumalat ajan ja paikan tuolta puolen pääsisi tekemään universumistamme kosmista gulashia. Mikäli portteja ei onnistuta telkeämään, joutuvat pelaajat kohtaamaan itsensä pääjumala Cthulhun taistelussa, jolloin kaikki on menetetty ja maitokin hapanta. *"Vai miltä itsestäsi tuntuisi tapella kerrostalon kokoista hirviötä vastaan?",* hymistelee Old Timer viekkaasti hymyillen. Sadistinen kääkkä tietää, että häviäisimme pian muoviläpyskään printatulle lonkerotukselle.

Muinaisista jumalistaan ja ulottuvuusporteistaan huolimatta Arkham Horror on näissä piireissä aihepiiriltään suhteellisen tavanomainen: Conklaavissa, alan turkulaisen harrastajien Superbowlissa, jota tyrmäläiset eivät lakkaa mainostamasta, on pelattavissa roolipelejä niin Somalian merirosvoista kuin dinosauruksia vastaan taistelevista epäkuolleista lehmipojistakin, joskin itse suosittelisin pelaamaan lähinnä kuurupiiloa mahdollisimman kaukana tapahtumasta.

Arkham Horror aloitetaan jakamalla kullekin osanottajalle

kaksi hahmokorttia, joista toinen tulee hylätä ja toinen valita roolikseen. Nostan pakasta Darrel Simmons, atleetin valokuvaajan, sekä Charles Kanen, lihavan, sikaria ylimielisenä tupruttelevan poliitikon. Turha sanoa, että P-klubilaisena tunnistan itseni välittömästi jälkimmäisestä ja passitan valokuvaajan takaisin kuvagallerioihin flirttailemaan teinitytöille. Loput säännöistä menevätkin kilvan yli hilseeni: vaikka mentorini monologissa sanat ovat ymmärrettäviä, paikoillaan, ja noudattavat suomen kielioppia, en voi kuin kaataa lisää rommia hölmistyneenä ammottavaan suuhuni.

”Eiköhän tämän opi pelatessa”, keskeyttää nahkatakimiehen paikan vallannut hampuusi, joka voisi yhtä hyvin olla 14- kuin 45-vuotiaskin – rehottavista amisviiksistä on vaikea sanoa.

Hahmoni saa 9 dollaria rahaa, Arkhamin kaupungin kartan sekä 3 mielenterveyspistettä, joita hahmojen kohtaamat erinäiset hirveydet ajan myötä vähentävät. On vuoroni ja heitän noppaa. Nostan kortin. Luen sen sisällön ääneen ja olen ainoa, joka ei ymmärrä. Lumikki nostaa toisen ja kauhistuu: pelilaudalle aukeaa pyöreiden nappuloiden muodossa kaksi ulottuvuusporttia – olemme siis häviöllä jo ensi heitoista lähtien. Old Timer haahuilee pöydän ympärillä kädet köyristyneen selkensä takana kuin hullujen tiedemiesten kummallisilla apulaisilla ja huudahtelee satunnaisia kommentteja. Hän pelottaa minua.

Ottaessani hermoryppyä pullostani teen äkillisen havainnon itsestäni: missä ovat käytöstapani? Siemäilen Negritaa ylhäisessä yksinäisyydessäni kuin mikäkin snobi, enkä ole tullut edes ajatelleeksi, että muillekin saattaisi kaikkea tätä pölyä hengittäessä tulla jano.

Kuvittelen tekeväni ystävällisen eleen, kun passaan pulloa kiertämään, mutta saankin osakseni mulkaisuja, jotka kuuluisivat Nürnbergin oikeudenkäyntiin. Olen tietämättäni rikkonut jonkinlaisen tabun. Hampuusi vierelläni on erityisen järkyttynyt; hän kieltäytyy halveksunnalla, joka saisi halvan makkaranikin näyttämään kaslerilta. Piilotan pullon takaisin pöydän alle häpeissäni.

”Tilaisuudet ovat tavallisesti alkoholittomia”, oli Maastohousut vihjaissut jo aikaisemmin, mutten tuolloin uskonut äijän olevan tosissaan. Nyt totuus kuitenkin konkretisoitui edessäni kuin juuri ajan halki matkustanut alaston Arnold Schwarzenegger: niin vaikeaa kuin sitä päällisin puolin onkin uskoa, ovat nämä jannut selvin päin – aina.

”Toisinaan aurajokiseurajäsenet kyllä tulevat tänne ryyppäämään, ja pari siideriä saakin tuki ottaa, kunhan ei perseile”, herra puheenjohtaja oli jatkanut ilman pienintäkään lohduttavaa vaikutusta, sillä kaltaiselleni ammattimaiselle toimittajalle pari siideriä tarkoittaa jotakuinkin samaa kuin pari kasvispyörykkää painonvartijalle. Myös ehdotukseeni uhkapelaamisesta olivat yhdistyksen

jäsenet suhtautuneet vieroksuen, sillä riskit ovat heidän mukaansa tällaisissa peleissä aivan liian korkeat; *”koskaan ei voi olla varma omasta voitostaan”*. Tyrmäläiset ovat siis joko nössöjä tai pyhimyksiä, enkä minä kumpaakin ryhmää karttavana tunne oloani kovin kotoiseksi.

Kierros pöydän ympäri on tuntunut nälkävuodelta. Järkytys Tyrmän alkoholikäytännöistä on saanut pulssini kuulostamaan drum’n’n’bassilta ja käteni hikoamaan kuin purkaisin pommia lastensairaalassa. Hiljaa hiipivä tietoisuus oluen loppumisesta lisää vettä myllyyn – täältä on päästävää mitä pikimmiten pois. Peli on kuitenkin kesken ja lopettaakseni sääntöjen mukaisesti tulisi minun kylmäverisesti murhata hahmoni tulevalla kierroksella. En voi sanoa tämän tuottavan kovin suuria tunnontuskia.

On vihdoin vuoroni. Nielaisen, heitän noppaa ja nostan kortin: arkhamilainen teekkari on kehittänyt laitteen ulottuvuusporttien sulkemiseksi, mutta aparaatin kokeileminen saattaa hyvin todennäköisesti maksaa hahmoni hengen. Täydellistä. Itsemurhatehtävän ansiosta Charles Kane poistuisi kunniakkaasti marttyyrinä ja minä muuten vain pää kolmantena jalkana. Mutta eipä hosuta: kokeen onnistuminen tai epäonnistuminen on vielä toistaiseksi Lady Fortunan käsissä, sillä näissä peleissä kaikesta on heitettävä noppaa.

Ihokarvani nousevat pystyyn, kun keskitän Dragonball Z:sta tutulla tavalla ki-energiani nyrkkiini puristettuihin arpakuutioihin, käänän hitaasti kämmeneni pöytää kohden – ja tiputan.

Saatana.

Kaikkea todennäköisyyttä uhmaten kansalainen Kane on onnistunut sulkemaan ulottuvuusportin ja päästämään nörttikatraan takaisin niskan päälle – tämän takia Jumala ei heitä noppaa. Säännöt on tehty rikottaviksi, ajattelen, kun juon viimeisen tipan viimeisestä Heinekenistani: itse-suojeluvaistoni pakottaa minut poistumaan tylästi, mutta sankarina. Jätän nappulani pöytään, kiitan haastattelusta ja sullon muistioni takaisin laukkuun.

”Kai toimittaja lähettää yhden lehden sitten meillekin?”, huikataan perääni. Lupaani lähettää silläkin uhalla, että saan vastalahjaksi kutsun käräjäoikeuteen, ja vetäydyn juoksujalkaa lähimpään juottolaan viimeisetkin mielenterveyspisteeni menettäneenä.

P-klubi tai Walpo ei kannu vastuuta gonzoilevan yhdistsyraidajaan sanoista tai teoista. Hilparit, tulipallot ja kiroukset voipi kohdistaa suoraan romminhuuruiseen, melko autonomisesti toimivaan toimittajaan. Konfliktitilanteissa Walpo suosittelee sanan säilää, yhteisymmärrystä ja diplomatiaa. Jos matkoillanne kuitenkin löydätte kaatuneen P-klubilaisen, toimittakaa hänet toimistolle – elävänä tai kuolleena!

**TURUN
OPISKELIJA
YSTÄVÄLLISIN
YÖKERHO!**

VIIKONLOPPUISIN OPISKELIJAKORTILLA SISÄÄNPÄÄSY
ALLE PUOLEEN HINTAAN!
ERIKOISILTOINA SISÄÄNPÄÄSY ENNAKKOLIPUN HINNALLA.

KE-TO JA SU
ILMAINEN SISÄÄNPÄÄSY
(EI KOSKE ERIKOISILTOJA)

olemme avoinna
joka viikko ke-su
klo: 22-04

KE-PE & SU K-18
LA K-21

Syke

SYKE • DANCE CLUB • TURKU • YLIOPISTONKATU 17
w w w . c l u b s y k e . f i

Φ-KLUBIN KEVÄÄN VARMISTUNEITA TAPAHTUMIA

2.3. Kevätkokous, jonka yhteydessä Yliopistovalmennuksen yhtiökokous

3.3. Baaribileet

10.4. Alumnipäivä

14.4. Baaribileet Anglican kanssa

25.4. - 1.5. Vappuviikko alkaen Trivial Perseistä

14.-15.5. Kevätkauden päättäjäiset